

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן ל"ו שיעור ה'

תורה ז' תניינא שיעור ט"ז

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

דרכי נועם

השליחות. שם יש קרי"ס, אתה מצליח לעבור את הים, י"ב ש בטיים, ומתגלה שיר בנשמה, דבר שלא חשבת מעולם שיכול להיות דבר כזה.

כלליות התאוות הוא תאוות ניאוף, לא כך, רבינו קורא לזה בשם אחר 'תיקון הכללי', כי הכל מתחיל מקדושת משה, יוסף, וכמו שהארכנו, ועתה באות ג' אומר, שכפי שהסברתי לך שכל הבעיה הוא כשאין לך אור הדעת של הצדיק, משה, אור הדעת שמאי רבתוך תרי"ג מצוות, בתוך פרטים, אתה תמיד עסוק, לא רוצה להגיע למשהו, עכשיו רוצה לעשות ברכה, עסוק, ולכן משה רבינו בגימ' תרי"ג, רמח מ"ע ושסה ל"ת, ב"ה עכשיו נזהר מיצר הרע, עושה תשובה על מה שנכשלתי, לא מסתכל אחורה, וזה מאיר לך נשמתין חדתין. ואז אדם יכול לקלף את הקליפה. לגלות את הפרי.

וכל זה, הוא מלחמה נגד בלעם, ב' הוא לא רוצה שתתחיל התחלה חדשה, אבל אתה מיד מתחיל, אין לי עסק בשום דאגה, רק אמונה ובטחון תהילים ותפילות. ב', תתחיל אמונה ותשובה. ל' הוא סוף התורה, בלעם עמלק מחליש דעת שלא יכול לגמור. כשיש ל' וב' יש ל"ב לאדם, התחלה וסיום. רק כך צריך, לא צריך שאר דברים, אני צריך ב' ול'.

ע' פנים של התורה, שצריך הלימוד של הצדיק שמפרש ומבאר ומפרט לי דרכי התורה בפרטי פרטי תבכל דבר.

מ' זה שדבר יתבשל אצלי מ' יום, שתורה שבכתב נהיה תורה שבעל פה. שנכנס בי מה שלמדתי.

וכן ענין יוסף, שהוא הכח של הצדיק הדור שתמיד מאיר לנו את הדעת של משה אפילו במקומות נמוכי סמאד, איך להכנס למקום נמוך ולעמוד בנסיון. וכן ענין שמשון כמו שנתבאר לעיל. וזה שאומרים בק"ש, לא תתורו אחרי לבבכם, העיקר זה אמונה שה' איתי, הוא שומע כל דיבור, רואה כל הרהור תשובה, כל רצון, הוא רוצה בי, מסתכל בי.

והכל תלוי בעיניים, ע' פנים של תורה, זה בא רק כשאדם בעיני השכל שלו תמיד מסתכל איך ה' כן איתי, איך אני לא הולך בדרך שאני מרגיש, כי מה שאדם מרגיש זה בוודאי שקר, בלי ספק. בלי תורה זה בלוף, לא רק שקר אלא מות. צריך לעיין בנפש, לעיין ולראות גדולת ה', כמו שאתה רואה גדולת ה' בבריאה שזה מכוסה, כך במדות שבלבי, תעיין שם, הכל תלוי בעין. ובלעם שתום עין, ש' זה חג"ת, מות. אהבה ויראה מתו אצלו. אין בכלל רגש לאדם מת. כשאדם זוכה יש לו רגש כזה מתוק, רגש של שמחה, רגש של תודה, רגש של אבא, חברים טובים, דמעות. זה טוב, אבל שתום העין, אין לו שום דבר ולא רואה כלום.

[ג] לְפִיכָּךְ בְּשִׁקְרֵיךָ פְּסוּק רְאוּשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, הֵן בְּזִמְנָא ק"ש בְּדִיבּוּר, וְהֵן בְּמַחְשְׁבָה תְּמִיד. צָרִיךְ לְהַעֲצִים אֶת עֵינָיו, נוֹהֲגִים לְהַעֲצִים עִם הַיָּד בְּבִחְיִנֵּי: 'עוֹלֵימְתָא שְׁפִירְתָּא דְּלִית לָהּ עֵינָיו' (סְבָא מְשֻׁפְטִים דְּפָ צ"ה. וְכַמּוּבָא בְּכַתְבֵי הָאָר"י, זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה, עֵינָיו בְּ"שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה" סִימָן ס"א ס"ק ג). שְׁכַל הַעֶסֶק שֶׁל ק"ש לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מֵהַטּוֹמָא שֶׁל עֵינֵי עוֹלָם הַזֶּה. זֶה"ק פ' מִשְׁפָּטִים, פֶּרֶשׁת שְׁבוּעָה, מִסְפָּר, שֶׁהַתְּנָאִים קְדוּשִׁים נִפְגְּשׁוּ וְהֵיוּ בְּשִׂמְחָה רַבָּה, בְּדֶרֶךְ מִצְאוֹ אִיזָה סְבָא, הוּא דִּיבֵר עִמָּהֶם דְּבָרִים מוֹזְרִים, נַחֵשׁ פּוֹרַח בְּאוֹיֵר, עוֹלֵימְתָא שְׁפִירְתָּא, בְּרַחֵל כְּתוּב עֵינָיִים

סימן לו שיעור ה יום ד' פרשת משפטים שקלים, כד שבט 19

היום אנחנו מקבלים מרבינו תרופה, כדור קטן קטן, לא קשה לבלוע את זה, יש אנשים לא לוקחים תרופות מפחדים, יש קטן כמו של לחץ דם, מי שלוקח את התרופה הזאת של רבינו, זה כובש את כל העולם כולו, הוא יהיה גיבור, גיבור כזה.

אבל צריך להאמין בתרופה, זה עובד רק כשמאמינים, כי התרופה זה האמונה, רבינו נותן תרופה לכל המחלות. מאיפה באים כל המחלות, כל המחלות באים מעצבות דאגות יאוש, זה מביא לתאוות יצר הרע, אכילה פגה"ב וכסף, אבל יש תרופה שמחיה מתים.

התרופה הזאת, צריך לקום בבוקר, זה קשה, לקום בבוקר ולדעת שיש לי גגישה עם המלך, מלך רם ונישא. מה אתה אומר, היית קם? הוא יתן לך עבודה, כבר נתן לך עבודה גדולה כל בוקר לייחד שם ה', לקרוא קריאת שמע, אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אנכי מי שאנכי, ברא את העולם, מחיה ומחדש ומקיים דומם צומח חי ומדבר, את האדם, בחר בנו, ומשגיח במעשינו, ורוצה מעשים טובים, מרחיק אותנו מהזבל, מהרע, מהצרות. ונותן לנו דרך תשובה. ורוצה שתמיד נהיה בשמחה.

כשאתה יודע שיש אנכי, ה' אלקיך. גם כשאתה רואה טוב, וגם כשאתה רואה שה' מסתתר ממך ויש בעיות. הכל אנכי, מי שיוזע אנכי ה' אלקיך יוצא מצער.

המצוה הזאת ק"ש, לייחד שם ה' בכל יום, ד' פעמים ביום ק"ש, וכל ענין של רבינו זה לחיות עם זה כל היום, רבינו אומר שאצלי העיקר זה אמונה, פרנסה? רק בטחון.

ומה עושה אדם כשצריך לשוב בתשובה, ימים אחרונים של שובבי"ם, אפשר להתחיל מעכשיו לתפוס את הרכבת האחרונה, אפשר לתפוס ולהצליח. כן.

אומר רבינו בפתיחת המאמר 'זהו, כלל'. זהו זה, לא עצות אחרות ולא עוד עצות אלא 'זהו', התורות אחרונות שרבינו אמר הם כלליים ויסודיים.

הכלל הוא שכמו שירדו למצרים י"ב שבטים, שבעים נפש, כך כל אדם, כדי שיזכה לנשמתין חדתין, שהנשמה תאיר לו ויחיה חיים טובים עם אמונה בטחון ושמחת המצוות. נשמתין חדתין, כדי לזכות לזה, חייב שיעבור היום נסיונות קשים, ע' לשון, כמו המדברים האלה, מנגדים מדברים כל היום, לשונות, עד כדי כך שאתה חושב שהוא אומר משהו, הכל שקר סילוף ובלוף, כך ציונים וכו'.

יש ע' לשון, משכנעים את האדם ויש לך זמן לשמוע אותו, במקום זה תקרא גמרא ומשניות עם פירוש, אין זמן לדאוג, בלי לימוד, מחכה לגמור לדאוג, תתחיל לקרוא לקוטי הלכות ולקוטי תפילות ואין זמן לדאוג. אלא שהם מרמים אותנו לגמרי.

מי שרוצה את הפרי, צריך לקלף את הקליפה, יש רשות ליצר הרע לבלבל את האדם, כמו שבמצרים היה זיכוכ, בירור של נשמות ישראל, כך בכל דור, וישונו ויחנו לפני פי החירות. מחזירים את האדם חזרה לתוך מצרים והזבל, זה

דרכי נועם

ויפ"ת, בלאה לא כתוב עיניים.

צעדים נכונים, הכל יסתדר, כי זה סך הכל נסיון על האמונה.

אחד מהדברים שהסבא דיבר שם, הוא עולימתא שפירתא, ללמד מה זה אמונה, לית לה עיניו, יש לה רק עין אחת ולא שתי עיניים, כי יש למלכות ה' הויות בגימ' ע"ן, גבורות. ולא חסדים, צריך לקבל עוד ה' הויות של חס"ד, בגימ' ע"ן, ק"ל. כך הוא תמיד בבחי' אמונה יש עין של גבורות שאתה מסתכל למטה לתוך המציאות של הטבע, גבורות. שאתה לא רואה את הקודשה אלא את המוחין המדומים.

בלילה מתגלה האמונה, כשאדם קם בחצות, אתכסיא ביממא, בטרדות עם האנשים, הכיסוי הוא הביורים שמבררים. וזה עולה. וכל מה שנאמר שם הוא סדר עליית השכינה ע"י מה שאנו מבררים את הטוב מן הרע, ומורידים את הקליפות מהפירות, ומביאים לכל העולמות נשמתין חדתין.

מתי עושים את זה? בסדר התפילה, ערבית ושחרית ק"ש, ומה שהוא חי בכל היום עם הק"ש. כשקורין פסוק ראשון צריך להעצים עיניו, המצוה מן התורה לאחד שם ה'. במחשבה וגם בדיבור. וכן לעשות מעשה, לזה לוקחים את הציצית ביד, שיהיה גם מעשה, ציצית בברוך שאמר, יצירה, פסוד"ג, ובמעשה זה הציצית ביצירה. וכן בק"ש צריך מעשה לוקחין את הציצית. וכל פרשת ויאמר מסתכלים על הציצית.

צריך לעשות מעשה יחד עם הק"ש, שזה לבטל את הצורה איך אתה מסתכל על החיים על העבר על העתיד על הדצח"מ, זה נקרא עצימת עיניים, ואז פותח את העיניים ומסתכל על הכל באופן אחר לגמרי, בק"ש נמשך מוחין למלכות. בתחילה בבחי' ציקי קדרה, רחל ולא, ועיניים, וזהו ע' גדולה של שמ"ע, שם ע', בירור רפ"ח ניצה"ק, תשמע שה' ברא עולם חדש, שלא היה מעולם, דיוטגמא חדשה, תקבל אמונה, תשמע בלב, לב שומע, נכנס לי בלב שה' איתי, ויעזור לי, ובכל מה שעובר, צריך להכניס חיות. לשמוע, לקלף משם את הבעיה, את הקליפה, תשמע, ואז סוגרים את העיניים.

סגירת העיניים זה הסגולה, המציאות שאדם מתחיל להפרד מהקושי של הנסיון של הדברים שהם 'תיקון הכללי'. תיקון הכללי היינו להתרומם אל הדעת, יש דברים שמשעבדים את הדעת, כל אחד יש לו מהעבר דבר שמושך אותו לאותם הדברים, מחמת הגלגול נמשך למטה חזרה, זה הקושי שלו, יש ברוחני ויש בגשמי.

תיקון הברית תיקון הכללי תלוי ביכולת שלך להפרד מהנסיון מהר. אחד מהר, אחד שתי דקות. חמש דקות לצעוק לה'. אבל להפרד, לפני שאתה שורף את הזמן במשהו רע, ואפילו אתה נופל, תקום, כל הסדר הזה להפרד מלהיות גוי, שמע ישראל, ישראל ולא גוי, רמ"ח איברים דקדושה וחרב ללחום נגד הקליפות. יש לך כח של חרב, ואתה גיבור.

איך משנים בטלן לגיבור. עושים ריצה בבוקר, זה הריצה שלנו בבית כנסת למקוה, מתחזקים עם זה, תשמע מחדש. זה ההקדמה.

הכח של ק"ש מתחיל מה שהסבא הזה גילה תיקון האמונה הקדושה, שזה אלה המשפטים אשר תשים לפניכם, מה שעובר על אדם דברים שמפילים אותו מהאמונה, התיקון

פרשת המשפטים נאמר מיד אחר מתן תורה, היה מעמד מרומם שאין דוגמתו, ראית בן אדם באמצע ר"ה ויוה"כ שילמדו קצות החושן באמצע התפילה? יש חסידים כאלה. עב"פ מה עסק פרשת משפטים בקבלת התורה, מיד מיד אחר מעמד הר סיני, מה זה עבד עברי, אדם שגנב משהו, עשר דולר, חבר ישלם בעבורו, מאה דולר נו, אבל הוא אין לו אח ורע, לא בא לבית כנסת, שונאים אותו, לא משלמים לו את החובות, אין לו חברים, נמכר בגניבתו, נהיה עבד, ומתחתן עם סרוחן כנענית, ואיך זה בא מיד אחר קבלת התורה?

הסבא דמשפטים גילה את סדר הגלגולים, אשר תשים לפניכם.

רבינו מפרש 'לפניהם' שיהיה לאדם ברור אמונה שלימה כמו שלחן ערוך לפניו, הכל ה' מסדר בלי שום שאלות. שהאמת והאמונה דבוקים ביחד, אמונה א"י ותפילה, רק תפילה, רק ה' מסדר הכל, והכל מסודר אצלו, לפניכם שיהיה פנים אל האמונה.

ומיד אחר קבלת התורה נאמר פרשת משפטים, כי זה המקום הכי נמוך שיכו ללהיות. אמה עבריה וכו' ונזקים וחסרון פרנסה, לללמדינו שאם אתה בשמחה כל הזמן אפילו עובר עליך גהינם, זה סימן שקבלת את התורה, אם לא, לא התחלת. עשרת הדברות מקבלים כדי להבין שה' נמצא פה, כשלא הולך, צריך להתחיל מהכי למטה, משפטים, מורידים את האדם הכי למטה, שזה הנסיונו תהאלה, שאין לאדם ע' פנים, לא מסתכל נכון, הוא איש מדומה, נכנס לעצבות ונשאר שם, כל אדם יש לו דברים כאלה, נופל לעוונות ונשאר שם.

צריך להסתכל שה' נמצא, ומחכה לך, הכל בא לתיקונו. היצר הרע רוצה לקבור את האדם, שפחה תירש גבירתה, הוא רוצה להיות בעל הבית עליך, לינוק ממך רח"ל. תתחיל מחדש, עבר עברי יורד למטה, עשרת הדברות אומר שיש תקוה לכל אדם אפילו עבד עברי, היה צריך להתחתן עם שפחה, לרדת לשאול תחתית. הכל מתתקן.

זהו סדר הגלגולים, מי שרוצה לדעת מה הגלגול שלו, תשלם טוב, מזוודה מלאה עם שטרות לא מזוייפות, אני יגיד לך את זה בחינם, לא באבא, אני יגיד לכל אדם מי הגלגול שלו, בדיוק, יותר מכל באבא, תדע שמה שעובר עליך, זה בדיוק מה שאתה צריך להיות, בדיוק מה שעובר עליך, באותו המשפחה שנולדת, אותה כבידות וירידות. וזה מתחדש בכל יום, עובר על אדם הירידות האלה של ע' פנים, זה בדיוק מה שחייב לעבור עליך עד שתצצה להתאבד רח"ל, זה עבודה זרה שאדם לא מאמין, אבל כשאתה מתחזק ומאמין, עברת את הנסיון. זהו התיקון של האדם, אדם תמיד עוסק בתיקונים, מי שהוא עשה, כך הולך החיים שלו, והשי"ת איתי, כשמחברים את העבד עברי עם עשרת הדברות.

זה הסבא גילה בפרשת משפטים, כל סדר הגלגולים, באריכות גדולה בשורש סוד הגלגולים, כל העניינים האלה. למה בדיוק עובר עליך כך, הכל כדי שתצליח להגיע לאור הפנים, לנצח נצחים, נשמתין חדתין, חיים נצחיים, וכל מה ש עובר עליך, הכל לטובה גדולה, רק תתחזק, תעשה

דרכי נועם

המחשבה הפשוטה שאין בזה כלום, מאיפה מקבלים כח, זה ממצוות ק"ש, זה ממשיך את הכח שאדם יסתכל על העולם בקדושה, עם קרבת ה'.

מה זה מצות ק"ש, מסירות נפש על קידוש השם. הזוה"ק והאר"ז"ל מגלים פלאי פלאות מה שנעשה בק"ש, מתחילין מחדש את היהדות.

יש אור הבינה, נשמתיין חדתיין, הם מאירי סבאדם בכל עת, אלא שזה מכוסה, צריך לעבור נסיון. זה נקרא יחוד חיצון שכבר קיים, צריך לעורר שוב את היחוד החיצון ולהויסוף בו כח, כמ"ש בלקו"ה הל' תחומין, שמע ישראל, כמו בכל ברכה ברוך אתה ה' אלקינו, מעוררים את היחוד החיצון, ואח"כ מלך העולם, עולה נחת רוח, ונמשך שפע חדש.

ב'שמע' מעוררים שם ע', רפ"ח ניצה"ק והעי"ן דלעיל, המדות. וכל מיני דברים שבגימ' ע', בחינת נפש, ב"ן רפ"ח בגימ' שמ"ע, שמע ידידי, תבין שזה הגלגול שלך, לזה אתה חי. תשמע שה' איתך ואצלך תמיד, והכל יתקן. שמע, אני מוריד אותך למטה, תשמע שיש ע', שזה כלליות הביורורים. זה באופן פשוט, שמע, שצריך לשמוע משהו חדש, לזרוק את השכל, לעצום את העיניים ולשמוע משהו חדש.

'ישראל', אני קדוש, קודש ישראל לה', יש לי כל הכוחות של הביורורים, כל הכוחות דקדושה שמתחדשים עכשיו.

'היה אלקינו הויה', למה כופלים, היה צ"ל 'שמע ישראל ה' אחד'. בזוה"ק מתגלה שאחרי שאתה מעורר את התחדשות הזה, שה' צוה אותנו וקדשנו במצות ק"ש, מתעורר כח המדות שהם עולים לקבל חכמה בינה ודעת. כי החב"ד עולה מדרגה לדרגה עד שמקבל מכתו, ויותר גבוה עד אין סוף.

הויה אלקינו הויה שאתה מקבל הארה חדשה מבחינת יחוד שמתחדש, ואתה יכול לשמוע. ואז נהיה 'אחד', מתאחד קוב"ה ושכינתיה, א"ח ד', א' כתר, ח' מדות, ד' מלכות. רק ה' נמצא. פה מגיע לדעת שה' אחד, הוא ברא את העצים ואת אנשים בחורי סוגם בתולות זקנים וכו', ואתה מסתכל בעין אחרת על העולם כי יש לך תוספת קדושה מק"ש.

מצות ק"ש בבוקר ובלילה פועל אצל האדם הארה חדשה ממש רבינו, שזה מדות הרחמים העליונים שפותחים לך דרך להתחיות ולהתחדש, אני לא אותו בן אדם, וכן מקבלים את הכח של יוסף ובחי' שמשון כנ"ל.

ועיקר היחוד הוא היחוד שיש על קידוש ה' ועל ד' מיתות בית דין, קידוש השם הוא עיקר פשטות האדם שאני באמת רציני שה' אחד, אני רוצה אותך ומוכן לההרג עליך, כמ"ש בצעטל קטן דהרבי רבי אלימלך, וכמ"ש בסי' פ', שהעיקר זה מסירות נפש, זה עיקר היגיעה והעבודה של האדם.

גם כשאדם היה לו מליון דולר, ובאמצע כל התענוגים שלו, גוי אומר לו תשתחוה לעבודה זרה, בשום פנים ואופן, רק תשרוף אותי על מסירות נפש.

ויש גם בחי' ד' מיתות בית דין, שאדם יודע חטאתי פשעתי, אני מוכן לטעום ד' מיתות ב"ד, זה גורם עליית הרפ"ח מחדש. כי קיבל על עצמו מסי"ב. כמו קרבנות שאתה אומר, קיבלת. המסי"ב עולה, ואח"כ יורדים מוחין חדשים, פנימיות הבינה משנה את הלב שלך לגמרי, ואח"כ כל

לזה הוא עולמתא שפירתא דלית לה עיניין, תבין שצריך לברר ממצב הגבורות, עין אחת, והתיקון הוא יגיעה לעזוב, יגיעה לדעת שה' מסתכל עלי ורוצה שאני יעזוב את זה, אחד עוזב מיד, אחד יום יומיים, אבל תעזוב את הרע, תשוב לה'. היגיעה הזאת יביא לך בסוף התיקון מהר

למה אדם חי, בשביל שלא לעבור עבירה, שס"ה לאוין, מצות עשה יש לפעמים, רוב החיים הוא לשמור על השכינה, איפה שנפלת, מיד תתקן את השכינה, דבר ראשון תעצום את העינים.

כִּי תִקּוּן שֶׁל הַרְהוּרֵי זְנוּת שָׁבָא לְאָדָם, שְׂיֵאמֶר 'שְׁמַע' ו'בְּרוּךְ שֵׁם'.

בפשטות התיקון של כל דבר הוא בזה שהוא אומר ק"ש, ומכניס בלבו אמונה שה' ברא את העולם, יש לו לב הומה, מתפעל מפלאות, כל יום השמש עולה, בוקר, לא סתם יום יפה, אלא השי"ת חידש עולמו, אוהב את ה', אוהב את עצמו שהוא יהודי, יש לו חן של יהדות. חן דקדושה, אני קרוב למלך, כל העולם לא, ואני כן ממליך אותו, הוא נתן לי להמליך אותו עכשיו, ובבית כנסת יש תפליין קדושים, ויש יציאת. ובכל מצוה להחיות את עצמו עם נקודות טובות שלו, לסגור את העין המדומה ולקבל את העין הבא עם המוחין, שזה בק"ש מעוררים את ההתחלה

כשאדם עושה את זה, מיד יש לו אמונה, מתי צריכין אמונה? כשיש בעיה, מה עיקר צרת האדם, שעושה דבר עכישו ואין לו אמונה בזה, מתפלל מעריב ואין לו אמונה שצריך להתפלל מעריב, שומר שבת ולא חושב שיש בזה מצוה, הוא אוכל ולא חושב שיש פלאות גדולות במאכל הזה, ה' נתן לך פרנסה, ישתבח שמו, וה' נמצא בתוך המאכל, הוא מחיה את זה. יש בזה 'טוב', עין של טוב, לא עין של רע. כי יש לי אמונה, וכן מסתכל על הפרנסה, אמונה מביאה את השפע, וכך נעשה הביורו.

יראה ואמונה הם מבררים את הביורורים, כלומר שהם מקלפין את הקליפות.

וכן בתאות ניאוף, כמה שאדם רואה בכל דבר אלקות שה' עשה את זה, אז הוא מסתכל נכון, על חתול של ירושלים, הם מחוצפים, וכן בבני ברק, צועקים בלילה, מיאו, חתול זה חתול, הבעל הבית של הכביש, יש חתולים טובים, ויש נמרים, חתול חתול, אבל זה בהמה, כך יש בחורים וגם בתולות זקנים עם נערים, כולם אותו גוף מלא דם צואה ומוגלות וזה אותו דבר, ובכל דבר שעולה בלבו, צריך לשמור את עיניי

מה יש לראות בעוה"ז, אדם זה סוג של בהמה, זה מאד מצליח, לא תנאף, לא תהנה אף, שתבין שזה בהמה מסרחת. זה נקרא להסתכל בשכל של כל דבר. עי"ז אתה רואה שה' קידש אותי, קירב אותי, הציל אותי מהשטות של העולם. כי הוא אמר ויהי, שיהיה משוגעת בזה. לא מקל בזה, אלא מדבר בדרך שהראש שלך יצא מזה. זה אותו הגוף שיש לך, שום הפרש. האמונה עושה שמסתכלים אחרת.

אבל יש בעיה, מאיפה מקבל כח לעשות את זה, למלאות את הבטריה עם אמונה, להבין שהעוה"ז מסרית, החן של שקר אין בזה כלום, זה מאד מרמה ומאד עושה צרות, מאד מאד מאבד מה שמאבד, מאיפה יש כח להתגבר.

דרכי נועם

ואז הקליפה שגורם את התגברות התאוה, שזה עצבות כבד כזה, שזה גורם לבטל את הזמן, אין לי מה לעשות. פתאום לא יודע מה הבחורציק יעשה, לא יודעים איפה, ומתגבר עליו נסיונות. שיש רשות לשלוח על אדם נסיון גדול רח"ל.

ולא רק זה, אלא שפחה בישא, שזה הצרות, חסרון פרנסה, שהם כבר יונקים. יש מלכות דקדושה שזה שפע דקדושה בתוך הגשמיות. לעומת זאת שפחה בישא, שמתגברים על זה ומהפכים עוה"ז לברכה.

ערב רב זה שורש הנגה. משה רבינו הוא דעת העליון, הוא חשב לברר את הערב רב, אבל בעיקר זה מעורב, זה הגורם שעוה"ז מאד מאד מעורב. תסתכל מה שעובר על עם ישראל, דוד המלך ושלמה המלך, והיה כאלה ירידות בספר הנביאים, פוליטיקה, עוה"ז הוא ערב רב.

אימא דערב רב, כלומר השורש של יניקת הקליפות. שאז הכח של ערב רב, שזה המקום שאדם קרוב לשם, מושך אותו לצד הרע, ושם יש כל הנסיונות. וכל זה גורם לאדם לצאת מהבית שלו, לצאת מהשמירה שלו.

רבינו אומר בלקו"ת סי' ח' שיש ג' מחיצות שמפרידים את האדם מהעצבות ומהתאוות. כנגד ג' תפילות. דעת של שחרית דעת של מנחה דעת של מעריב, הם מפרידים שהם לא שם ולא מתחילים איתך.

אבל אם נופל לשם, מתחיל סיפור של מלכות הרשעה, שזה גניבת הפרנסה, רבינו שומר עלינו, מציל אותנו מכל זה, עם ישראל אין לנו חלק בכל הזבל הזה, ה' קידש אותנו מכל העריות והזבל, כל יהודי יש לו ברית והוא רוצה טוב ,

איך יוצאים ממלכות הרשעה, מחנוכה ופורים, תדע שיש ניסים, אתה יכול להפרד מהם, הכל תלוי שתקרא שמע ישראל. ק"ש אחד. בבוקר אהה מה שיש לנו לעשות. אני הולך לכבוש את העולם, יש לי טילים כאלה לא מפחד מאף אחד, מעריב אחד, ק"ש שעל המיטה אחד. אשרינו.

ומלכותא דְשַׁמְיָא, כשמחדשים את הקדושה שה' איתי, ומגלים את הנקודה של טוב שיש בי, ועושים מסירות נפש, אני רציני להתקרב לרבינו. ומסירות נפש בק"ש, ה' אלקינו ה', ונעשה יחוד ותיקון כזה, יסוד וכח להמשיך קדושה נשמתין חדתין, ע' דקדושה, מלכותא דשמיא הוא **בְּבְחִינַת גְּבִירָתָא**, הוא הבעל הבית, על מלכות הרשעה ועל כל הליצים, **"אִשָּׁה יְרָאָת ה'"** פשטות עוה"ז בחי' אשה, דברים של עוה"ז, גשמיות, אבל יראת ה', שאני תמיד לוחם במסי"נ, לקבל ד' מיתות בית דין, שמע ישראל, שומע מחדש שה' כן איתי, ולא נופל, ומה שהיה, עושה תשובה מיד, ומאמין שה' איתי, הוא יעזור לי בכל דבר, רק בטחון, רק לקבל מחדש אור ה', שמע ישראל ממשיך ומתקן את המוחין, אחרי היחוד החיצוני נעשה יחוד פנימי חדש ומאיר אור חדש במסי"נ.

אדם עולה למעלה לבד, מי שמקושר עם רבינו, עולה עם רבינו, זה לא צחוק, אבל צריך להתקשר לרבינו, אני מוסר נפשי לייחוד השלם של ק"ש, להאמין ברבינו שהוא אומר שה' איתי, תאמין בדברים שהוא אומר, אין לך נשמה ורוח, איך יהיה היחוד, צריך להתקשר לצדיק, בפרט במעריב שנהיה חושך, אומר האריז"ל מפורש להתקשר לצדיקים, כי ביום עוד יש המקובלים שהם עולים, אבל בלילה

הפרצופין של חיצוניות וכמה סוגי מוחין, נשמתין חדתין יורדים עליך, הכל ע"י שמע ישראל ה"א ה' אחד, וזה נמשך בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בבחי' מלכות נוק', ו' תיבות דשמ"ע הם מדות דז"א שמקבלים המוחין, ואח"כ מאיר בבחי' אח' לאה, ואח"כ בחי' רחל, בתוך החושך אמונה, לדעת משם ה', לדעת ממלכותו ית', מוסר נפשי שם, לדעת שאתה המלך שלו, הכבוד שלך זה החיים שלי, מה שעובר עלי, אני חוזר אליך, זה נותן לאדם מח חדש, נשמתין חדתין.

זה עיקר היסוד, מזה מקבל אדם כח לדחות יצר ותאוה, למה אין לך כח, כי לא שמרת את הזמן, אין לך מסירות נפש, תדבר לה', תראה את הטוב שלך, תהיה קרוב לה' בנקודות טובות. אל תהיה רחוק מה' אף פעם. וצריך להתייגע להחזיק מעמד, מאיפה מקבלים כח להתייגע, משמע ישראל, זה נותן כח שאדם נהיה גיבור, וכמ"ש רבינו אח"כ שעו"ז הוא נכלל בקדושה, לפני כן לא היה מרכבה, ועכשיו נהיה מרכבה ל"ב שבטי י"ה, זה עולמות של מלאכים, י"ב שבטים י"ב מזלות וכו', משתלשל מעולם לעולם, זה עיקר שלימות התגלות הקדושה בעוה"ז. אם אדם לא מרכבה לזה, יש אחרים שמשגעים אותו, אם יש מרכבה, אדם הוא טהור, בחי' י"ב בקר שהיה בביהמ"ק, הכהן מיטהר ידיו ורגליו בכיור, שזה כולל כל המקוואות שבעולם, על י"ב בקר, כי הוא המשיך אור התחדשות לתוך תרי"ג, י"ב שבטים, וזה ע' נפש, ע' פנים.

ואם אתה ממשיך את זה לתוך מה שאתה עושה עכשיו, אתה תמיד עסוק בקדושה. י"ב שבטי י"ה. ומ"ט אותיות. שערי בינה. חושן ואיפוד, והעצה שהאדם צריך. וכמ"ש להלן.

כִּי תֵאָוֵת נֶאֱוֵף הַיָּא מַעֲכִירַת דְּמִים, הִינּוּ מִטְּחוּל, נְשִׂיאָא לִילִית, נְשִׂיאָא שְׁפַחָא בִּישָׂא, אִמָּא דְעֶרְב רַב נְשִׂיאָא מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה.

למה האריך רביה"ק בלשונות קשים האלה?

עבירות דמים זה שהגוף בעצבות, הגוף לא מוכן לקבל שכל, יושן כזה. הדמים של אדם מבלבלים את המח והלב, וגורם למדמה, כזה יושן. שזה עצבות וכו'. והאוכל הוא עיקר עבירות דמים, וכל העבירה, בקיצור זה הגלגול מה שאתה עובר, והדמים עבורים, לא מתבררים, לא נעשה 'בדמייך חיי' בדמייך חיי'.

ואז נעשה הטחול, למטה מהכבד לצד ימין. במקום אחד כתוב שזה שמאל, זה צד שמאל שלמטה, ולכן אצל האדם זה בימין, תסתכל בזה"ק.

בתיקוני זהר כתוב שטחול שוחק. זה צחוק. ודף אחר בתיקונים כתוב שטחול זה עצבות. זה סתירה, אלא שיש ימין ושמאל בטחול.

עבירת הדמים עושה באדם, אם הוא טיפוס שמח, הוא צחוק כמו מתנגד, עובר את החיים בלי תשובה, מתגבר עליו טבע כזה שהוא לא רציני בכלל.

יש שאדם רוצה להיות משוגע כי הטחול שולט עליו, אני מרגיש, אז מה אם אתה מרגיש, הטחול עושה את זה, זה נקרא שהשפחה שלט עליך רח"ל.

דרכי נועם

זה מוריד דמעות. זה הנשמה שלך, וכן באוכל, תרגיש אותו אהבה לה', אין מציאות של עוה"ז שדאי לי, לא צריך, זה מסריח מאד, זה דבר שיש בו מיאוס עצום, כיעור גדול, שקר החן והבל היופי. ק"ש מביא אותך לזה. זה אור גדול, וצריך להוריד את זה לשם כבוד מלכותו, ציקי קדרה, בחי' מלכות שיורד לברר במקום שהגלגול שלך מחייב, לא מקום יפה, גם שם מאיר לך ציקי קדירה. טשולנט שרוף. פאדעש'ווע. עם מלפפון ישן ירושלמי. שוין.

העיקר לדעת שאין עוד מלבדו, כבוד מלכותו נמצא איתנו תמיד, המלכת את ה', תחזיק מעמד, אל תתייאש. זה נותן לאדם כח ללמוד ולהתפלל, ואינו אידיוט.

וּכְשֶׁאָדָם מְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּאֵלוֹ הַפְּסוּקִים, שְׂכוּלָא אֶת נְשֻׁמָתוֹ בְּשָׁנִים עֶשְׂרִי שְׁבַע יָהּ,

יב שבטים זה יב טבעי הנפש, נהיה טבע טוב, ובזה מתגבר על השפחה, כל אחוריהם ביתה, הקליפות לא יונקים. כי זה נכלל בפנים. זה מה שרבינו פועל, הוא מכניס לנו את האור הזה, כי הוא עושה תמיד מסירות נפש, מעלה את כל העבודות של ישראל, רק אתה צריך להיות בשמחה, שמע ישראל, זה יותר קל מכל הכוונות של הרש"ש, להיות בשמחה, זה כלליות הענין.

כשאדם מקבל עליו 'עול מלכות שמים', מה שהיה היה, מעכשיו אני רוצה לטהר את המחשבה, לעבוד את ה' במחשבה דיבור ומעשה, אין לי עסק עם אתמול ועם מניעות של מחר, מקבל עול מלכות שמים.

זה נקרא התקשרות לצדיק שכולל עצמו בשורש קדושת ישראל, שאפשר להיות בעוה"ז מרכבה לה', אברהם יצחק ויעקב גילו את הקדושה, ויוסף גילה שבכל דבר יש עבודת ה', נעשה שירת המלאכים מכל י"ב שבטי מדותיו.

וּמִפְּרִישׁ אֶת נְשֻׁמָתוֹ מִנְשֻׁמַת עַרְב רֹב, זה העיקר, להפרד מרשעים, מאנשים ליצים נגד בעש"ט ונגד מה שרבינו באמת אומר, להזהר מלהתבלבל משטות. זה עיקר האדם להפרד מיצר הרע, לחשוב רק על שכל של כל דבר, תמימות שמלא כל הארץ כבודו, ולהזהר מלץ שאומר שזה לא ברסלב, אל תתחיל איתו, תדון לכף זכות. אבל אצלך זה צ"ל כמו כומר גדול, תמסור את נפשך להאמין מה שרבינו אומר, להזהר ממי שמפיל אותך מעקרונות האמונה, משבעים פנים של תורה, שיש לפרש את התורה ולהכנס לזה, וכך אדם נפרד מיצר הרע, כי הוא עז כנמר דקדושה להפרד משפחה בושה שזה כח של הטחול ועצבות, שזה לוקח את השכל ומתחיל בעיות. תיפרד מנשמת ערב רב **הַבָּאִים מֵאִשָּׁה זֹנֶה, נְשֵׁיא שְׂפָחָה בְּיָשָׁא, נְשֵׁיא בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ט"ז): "מִפְּנֵי שָׂרֵי גְבֻרָתִי אֲנִי בֹרַחַת", נְשֵׁיאָהּ בֹרַחַת וְנִפְרָדַת מִמֶּנָּה.**

שרה אמנו ע"ה הבינה שצריך לזרוק את הבלבולים, זרקה אותה מהבית, ה' ריחם שיצא ישמעאל, למה, חז"ל אומרים שה' מתחרט בכל יום שברא את ישמעאל, למה ברא אותו, כתוב למה, כי כפי מה שה' ריחם על הגר ונולד ישמעאל, כתוב בזוה"ק שכל הרעש שלהם, לא יכולים להזיק לישראל. בהקדמת אוה"ח הק', הוא מספר שאין יום אחד בלי צרות מהם, אבל למה עשה ה' כך, כי כשיש לאנשים נפילות מבחינת ישמעאל, אומרים, אם ריחמתי על ישמעאל, בוודאי שארחם על בני ישראל. לכן אומרים בר"ה קריאת הפרשה הזאת, כדי לעורר רחמים, וזה יביא את הגאולה, וכן בכל יום ויום, אומר ה', שלחתי

אל תסמוך על עצמך, תתקשר לצדיק, הוא שבר את כל הקליפות. הוא גילה לי את הדעת האמיתי, לא רוצה דרך של תורה שלא לשמה בלי אהבה ויראה, אלא דרך אמיתי שהצדיק מגלה, וממנו יש לי את הכח להתחזק.

נְשֵׁיא בְּבַחֲיִנַת יָם שֶׁל נְשֵׁלְמָה הַעוֹמֶדֶת עַל שָׁנִים עֶשְׂרִי בְּקָרָה, נְשֵׁיא שְׁנֵים עֶשְׂרִי שְׁבַע יָהּ (זֶהר וַיְחִי רמ"א).

כל המציאות של העולמות הקשר לה' נעשה ע"י שלימות המרכבה, ים של שלמה, רבינו אומר בלקו"ת סי' ה' שע"י עיוות המשפט, סילופים וגניבות, עו"ז אנשים נופלים מאד, זה מלחמה שאין לשער, התיקון הוא רק קשר המרכבה, ע"י הצדיק שמפיל את עצמו בתוך הבוץ, בחי' משה רבינו להציל. תיקון המברכה הוא נקרא י"ב בקר, זה הברכות של יעקב אבינו שברך את השבטים, אברהם ויצחק היו איתו ביחד, והוא ראה שהוא יכול להאיר תיקון צד ימין שמאל ואמצע, שכל שבט הוא ג' מדרגות, ד' צדדים, זה המרכבה שאדם מוצא ע' פנים של תורה, מ"ט אותיות שאור הבינה נכנס להיות ע' פנים של תורה

כשיש האור של המציאות, שוכן עד מרום וקדוש שמו, זה הקטע הכי יפה של החזן אצל החסידים, שוכן עד, בפי ישירים תתרוםם ובשפתי צדיקים תתברך, זה תיקון המרכבה, כלליות ימין ושמאל, ואז אין היצר הרע יכול לינוק. כי כל אחוריהם ביתה, אפילו אחוריים מתחבר בפנים

כי מלכות דקדושה יורד לבריאה, ואז מכירים ומתגלה מלכות ה' ע"י אמונה, כשיש השלימות הזה והוא נעשה כשקורין ק"ש, יש רמ"ח תיבות, ונהיה רומח. הגוף של האדם מרכבה, הראש המח העליון בשמע ואהבת, והיה אם שמוע, הגוף הידיים, רשע של אהבה, יוש לב ונפש, בכל מאדך, אדם, מאד, זה כח, שיש לאדם כח, ואדם חו, והוא עוסק בתורה לשמה, הוא קשור, מחובר, בבית, מזוזה, זהו ק"ש להכניס אמונה בכל דבר, ע' פנים, להכניס את זה בשסה גידין ורמח איברים, בכל איבר שהשכינה תתמלא עם השפע.

י"ב בקר, שהעולמות כבר עומדים על י"ב כוחות של הבריאה, מלאכים ומחנות. והם מתמלאים עם ברכה, ואנו מקבלים נשמתין חדתין. ועיקר המתנה שכל אחד מקבל, שהוא מתחדש בגבורה, לא נותן לשפחה לשלוט, אני גיבור דקדושה, אני נותן בוקסים ליצר הרע, לך מפה, אני עסוק בדפי גמרא ותפילה, אין זמן לעצבות. אני מאמין בה' הוא יעזור לו, וכך אין השפחה יורשת את הגבירה.

הקשר הזה נהיה אח"כ יב שבטים שזה החלק העליון, שהוא גורם קשר המרכבה, במעריב זה נקרא י"ב גבולי אלכסון, יש ביעקב ויש במלכות, כל דבר מתאחד בי"ב אלכסונים, במלאכים בבריאה, וי"ב שבטים של נשמות ישראל, שכל אחד מושרש בטבעי הנפש, יהודה דיבור, ראובן ראייה, בכל דבר יש לך אמונה איך לעבוד את ה' שם, אני גיבור אני עשיר מליונים, מה יש לי לאסוף זבל מהבהמות. אני גלגול משם, אבל כבר התגלגלתי מספיק, עשו לי זדקא, הצדיק עושה זדקא חזרה למעלה.

כך מקבלים כח. ומהגבורה הזה יש לאדם שכל, לראות בכל דבר מה זה, מה זה עוה"ז, מקום שקצת טוב, אבל ביס זה כבר מסריח. מבין מה זה התאוה, זה לא מה שאני רוצה, אני רוצה רגש אהבה לה', אדם כוסף לכוס קפה, רוצה קווה אל ה', אדם רוצה דבר יפה, רוצה פאר גדולת ה', זה מחיה,

דרכי נועם

ברוך שם כבוד מלכותו, שש מדות למעלה, שמקבלים מוחין ודעת, שכל המדות הם מדות דקדושה ואדם מקבל את שורש הלב. ולמטה זה שש מדות של אמונה, מלכות. שבכל מה שעובר עלי שש דברים, אני מתגבר, לא מפחד וכו', וגם כשמקבלים נפילה וזעץ, מתחזק. פעמים שזה ציקי קדרה.

י"ב תיבות כנגד י"ב שבטים, מ"ט אותיות, כ"ד וכ"ה, אלו הם מ"ט אותיות של שבטי י"ה. כי המציאות לקבל מוחין חדשים, להכניס לתו הרהיים שלך, ברוך שם כבוד, במקום שאתה נמצא, זה כמו הירידה של נשמות ישראל לגלות מצרים, רד"ו שנה, גלות. אח"כ יצאו וקיבלו את התורה, ונעשה עם ישראל.

כך אצל כל אדם, י"ב שבטים אצילנו, זה שאני מקושר לה' בכל הדרכים שעוברים בחיים, אברהם יצחק ויעקב גילו את ה', יוסף הוא הקביעות של קדושה, וזה נמצא בכל מה שאדם עושה, אברהם יצחק ויעקב זה אהבה יראה והתפעלות. יוסף זה כולל כל הדברים, איך החשק והרצון לה' בכל הדברים ביחד, והוא נכלל עם הקדושה למעלה, וי"ב שבטים, הם בחינה לאן אדם צריך לרדת בעולם, רואה, שומע, מדבר, ראובן שמעון יהודה, יששכר חושב, זבולון יוצא להביא סחורה, גד מעשה, לעבוד בזרוע, נפתלי שמחה, צחוק קצת, אשר אכילה, בנימין שינה, אפרים זה ברית, מנשה זה הריח הרגשה. דן כעס. לוי כולל את הכל, אתערותא דלתתא.

השלימות של י"ב שבטים שהם קיבלו את הברכות מיעקב, הוא עשה את המרכבה שלימה, הם כלולים למעלה ביוסף, שזה חיבור איה ומלא, שאתה יכול להיות למטה בעוה"ז ואדבר עי"ז מתעורר נשמתין חדתין במקומך, וזה מה שאורים ותומים מאיריים האותיות, רוח נבואה.

מ"ט אלו הם ע' פנים של תורה, כשאומרים שמ"ע, ע' פנים של תורה זה ז' מדות. מ"ט אותיות זה ספירת העומר, הולך פורים צריך להתכונן לפסח, מה הכנה לפסח רק הלכות הסדר? לא, עיקר ההכנה הוא ספירת העומר, איך אני הולך לעבוד על עצמי כל מדה ומדה ז' פעמים ז', מפורים מתחילים לשנות את המדות. ספירה ימי דין, קטנות אין כח לספור ספירה, ע"י שזוכים לימי הספירה מאיר לכל השנה.

התחלת הפסח מפורים, לצאת מעמלק, ליציא, אנשים קרים אשר קרך, ונגה נפילת בלעם עמלק.

מ"ט ימי הספירה, מ"ט אותיות שהם שערי התשובה, כמ"ש בלקו"ת סי' ע"ג שע"ו אמירת תהילים זוכין להתעוררות ומוצא שער שלו ונפתח השער, וכותב שם שבמצרים היה הזדככות. החושך הוא ז' מדות נפולות ע' לשון של הגויים, האור הוא ע' פנים של תורה, זה נעשה הכלי לקבל את השכל והדעת בדברי רבינו והצדיקים, ואתה מבין את זה למעשה, ואז חיים בשמחה. רבינו אומר להיות בשמחה תמיד. הדביק אותנו ללימוד התורה לשמה, הוציאנו מדרכי עוה"ז, רק לדבר לה' כל יום בכל הכוחות. וזבוק רק בה' ובטוח בו.

רבינו רוצה אנשים שמתאחדים באחד אהבה ושלוה לדבר ביראת ה', ובעבודת ה', ולמצוא תמיד חיזוק, כשזה לא נמצא, צריך להתחזק לבד מאד.

ים של שלמה, שהכל עולה ונהיה אחדות שם הויה ושם אדני, ומאיר השלימות הזה בתוך לאה, שזה הדעת של

אליך יצר הרע חדש עם קאדילק חדש, כדי להוציא ניצה"ק משאול תחתית. א"כ בוודאי שארחהם עליך, שלחתי אותך לשם, לכן עברת מצב קשה, זה נקרא ישמעאל, שה' שומע גם למטה, כל בעל עבירה יש לו תקוה, קל וחומר ממה שריחה על ישמעאל.

שְׁהִתְאַוּהוּ בִּרְחֵת וּנְפָרְתָה מִמֶּנָּה.

אתם לא מבינים בכלל, יש תאוה בעולם, יש תאוה של גאווה, מה עוד? ואהבת את ה' אלקיך, בלי אהבת ה', אין לאדם לב בכלל. בעבודת ה' יש חן דקדושה, יש לו לב לה', לב לבן אדם, לב לילד שלו, ברכת המזון יכולין לצאת ידי חובה אפילו באידיש, או בערבית. רבינו אומר שהיה אומר אחר בהמ"ז מברך באידיש, התבודדות זה הלב, לטעון לפני ה', אני ככה חייב, אבל אתה אבא שלי, אתה אוהב אותי ורוצה בי, בלי לב אי אפשר לעשות התבודדות. לב של ניגון, לב של שבת, התחדשות. לב של תפילין, לב של שבת.

בעלי מחלוקת מוציאים את החיות מהאדם, כוחות של טחול, זה בעלי מחלוקת.

צריך לקרב אנשים, אבל אל תתייחס לבעל מחלוקת כאילו הוא יהודי, כך תהיה חזק ביהדות. בעל מחלוקת הוא ערב רב, יכול להיות שטריימל וברסלב, אל תתייחס.

החת"ס הכניס בעולם להפרד מרשעים. רבינו הכניס בעולם, יש צדיק אמת, תבקש את האמת. איפה זה יכנס, כמו שזה נכנס תערובת בבעש"ט כך יש אצילנו, צריך מאד לחפש את הכח של רבינו שעושה לי קדושה, עבודת ה', וכוחות. רבינו עובד על זה לתת לנו לב, לעוסק בתורה תפילה עם חיות. מה שמפריע לך מישהו, זה עבודה זרה, אל תלחם עם אנשים, לדון לכף זכות, הם משוגעים אין לך מושג, אבל זה נסיון שלנו, להיות חזק.

וְאִם אֵינֶנּוּ מִשְׁתַּדְּלִים לְגַרֵּשׁ אֶת הָאִשָּׁה זֹנֶה, אָזִי הוּא בְּבַחֲנֵית (מִשְׁלִי ל'): "שִׁפְחָה תִירֵשׁ גְּבֵרְתָהּ";

אדם צריך לגרש תמיד מה שהוא התרחק מיראת שמים ומסתובב סתם, לפני שאתה נופל, הבא להרגך השכם להורגו, לפנות בוקר תרגיש את החצות. אין דבר בעולם שעוזר כמו חצות. לשבת בלילה לדבר עם ה' בשקט, רק לשם שמים, אף אחד לא יודע, רק עסק עם ה', ניגון ושמחה, לקבל על עצמך לא לזנות אחר שטות ויאוש, רק התקשרות לרבינו ותהילים.

ואז שפחה שזה נגה, תהפוך את השפע שהם גנבו, להחזיר את זה לקדושה. חוזר אליך כל השפע.

כִּי בְּשָׁנֵי פְסוּקִים אֵלוּ, יֵשׁ נְשָׁתִים עֲשָׂרָה תְבוּת, נֶגֶד נְשִׁים עֲשָׂרָה נְשָׁבֵי יָהּ. וְאַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת, כְּנֶגֶד אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת נְשָׁבֵמֹת שְׁבֵטֵי יָהּ.

מעט מאד ספרים עוסקים בביאור י"ב תיבות האלה, שזה עיקר יחוד ה', בפשטות מוסרים נפש להתחיל מחדש לדעת מיחוד ה', וזה הזמן שמקבלים עול מתיקות עבודת ה'.

י"ב שבטי י"ה, שצריך לעורר את האור החדש מלמעלה, שמע ישראל, לברר, יש לי כח לברר, ה' אלקינו ה', לקבל חכמה בינה ודעת שהם עולים לשורש למעלה למעלה, לקבל אור חדש, שזה מה שה' נתן לנו מצות ק"ש, ונעשה 'אחד', שאין עוד מלבדו לגמרי.

דרכי נועם

להפוך, שיהיה כח לצאת מהמן עמלק אחיזת הקלי', וזה נעשה בק"ש, שיש לנו רומח, חרב נוקמת נקם ברית. יש רמ"ה אותיות, ה' אלקיכם אמת, יש רומח, ואהבת, להכניס את המח הזה של שמע וברוך שם, להכניס בתוך ואהבת, שזה השבע בירורים של אנא בכח, זה המח של האדם, ו'אהבת', זה עיקר האדם, קורין ק"ש ומכניסין במח, והביור הזה צריך להעלות את הד' מדות. אח"כ והיה אם שמוע, י"ב שבטים, שזה שם ע"ב. י"ב מחנות מלאכים אפילו לתוך הכוכבים, זה שולט על המזבח, שליטת הגבירתא שמכניע את השפחה, ואח"כ מורידים את זה אפילו לדרכי עוה"ז גשמיים, ציצית, שאני תמיד קשור לה'.

תנא דבי אליהו אומר, משה רבינו אמר לצלפחד למה חיללת שבת, היה גאון צדיק וקדוש, אמר לו שלא היה לו תפילין בשבת, לכן נפל, איבד את המוחין, אז פעל מצות ציצית שאפילו בשבת, כך יש אדם שמתבלבל, היה לו אור ופתאום אין לו האור, אין לו יציאת מצרים והתלהבות של תפילין, לכן יש ציצית.

כשיש דאגות לא מרגישים שבת. אבל מצות ציצית, בזה אתה תמיד מקיים כל התורה כולה, כמ"ש בסי' ז', עיקר האמונה, שאתה מבוסה, וכך אתה מגרש את השפחה,

י"ב מחנות מלאכים, נקראין שערות, משערים אתה עולמות ונקראים שערות של השגות אלקות, הם שערות של הציצית, כל הק"ש נכנסים בשערות של הציצית, שערות לבנים כי הדינים נמתקים.

כל היום צריך שיהיה לו ציצית, זה בחי' לבוש, שהעוה"ז מלובש, ושם הנסיונות. ומבררים את זה ונעשה לבוש לה'.

ואהבת זה הראש, והיה אם שמוע ידיים, בטן נ' תיבות ושמתם עד ויאמר, נ' ניצוצין שבכל יום שאדם מברר בכל יום, ומזה יש מקיף לאדם, כל המצוות שתעשה באותו יום, כבר קיימת את המקיף של זה.

ה' רוצה בנו, מקרב אותנו, נקום מחדש שבת משפטים, עושים סדר בכל ביזנס, ה' נמצא בכל דברי עוה"ז, מיד אחר קבלת התורה. הכל מאיר למטה. מברכין חודש אדר, זה זמן שה' היפך את הכל לטובה, ביטל את כל הדינים והפכם לישועה, להוציא חרב דק"ש, לצאת מהקליפות להיות בשמחה תמיד, ולזכות לניסים ונפלאות גדולות שה' רוצה לעשות, נזכה לחזור בתשובה, ולראות בהתגלות כבוד ה' בביאת משיח צדקנו בב"א.

האדם החלש, יודע אבל יש לו שאלות. רחל הוא שהדעת הזה נהיה פשוט, לאה אחורי הדעת, גדול, אבל חלש. אלפין, אח"כ מאירין אפילו לציקי קדירה.

כִּי בְּשַׁבְּתִי פְּסוּקִים אֵלוּ, יֵשׁ שְׁתַּיִם עֲשֶׂרָה תְּבוּת, נֶגְדַּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר שַׁבְּתֵי יְהִ. וְאַרְבַּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתֵיּוֹת, כְּנֶגְדַּ אַרְבַּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתֵיּוֹת שְׁבַשְׁמוֹת שַׁבְּתֵי יְהִ. וּבְקִבְלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, הוּא בְּחִיבַת יְסִי שֶׁל שְׁלֹמֹה. הוּא נִפְרָד מִנְשַׁמּוֹתֵיהֶן דְּעָרֵב רַב, נִשְׁמוֹת, יֵשׁ לֵהֶם נִשְׁמָה? עִירוֹב טוֹב וְרַע שֶׁנִּמְצָא בְּכָל מְקוֹם, בְּכָל אָדָם נֶאֱחָז בּוֹ נִשְׁמַת עַרְרָה, מִשֶּׁה בְּחִי דַעַת מִתְקַן אוֹתָם, כִּי הֵם אַחֲרוּיוֹ, רָצָה לְגִייר כְּמוֹ אֲאֵע"ה, רָצָה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ חֶסֶד, לְכֵן קִירַב אוֹתָם, לְכֵן הֵם מִתְלַבְּשִׁים, נִשְׁמוֹתֵיהֶן דַּעַרְרָה יֵשׁ תְּמִיד, גַּם בְּיַמֵּי דוֹד, וּבְכָל הַתֵּנָךְ.

שְׁהִיָּא שְׁפָחָה בִּישָׂא מַה שְׂאָדָם צָרִיךְ לְרַדַּת לְתַקָּו, וְהוּא מִחוּצָף, צָרִיךְ הָאֵרָה חֲדָשָׁה, לְהַתְּפַטֵּר מֵאִידִיוֹט עַד שֶׁהוּא יַעֲזוֹב אוֹתָךְ, לְכֵן צָרִיךְ לְהַתְּחַדֵּשׁ, זֶה הָעֲצָה ע"י ק"ש אֲמוֹנָה מִחֲדָשׁ, אֲשֶׁר זֹנְהָ, וְנִכְלָל בְּנִשְׁמוֹת שַׁבְּתֵי יְהִ, בְּחִיבַת אֲשֶׁה יִרְאֵת ה', וְנִעֲשֶׂה הַתְּקַרְבוּת, יִסוּד שֶׁל רַבִּינוּ שִׁישׁ תְּמִיד הַתְּכַלּוֹת. שֶׁאֲתָה נִכְלָל בְּצַדִּיק. וְיֵשׁ לָךְ בְּחִי יִרְאֵת ה', בְּחִי הַדִּיּוֹר כְּמ"ש בְּסִי' י"ט, אֲפִילוּ בְּחִי אֲשֶׁה שְׁאִין שֶׁכֵּל, אֲבָל יֵשׁ אֲמוֹנָה וְתַמִּימוּת. שֶׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְאִז הֵם לֹא יִכּוּלִין לְגַשֵּׁת. כִּי יֵשׁ לָךְ אֲמוֹנָה שֶׁה' צָרִיךְ אוֹתִי, הוּא מַחֲכֶה לִי, צָרִיךְ אוֹתִי. לִית לֵה מְגַרְמָה כְּלוּם, אֲנִי צָרִיךְ לְהַצִּיל אֶת הַשְּׂכִינָה, הִיא צוּעֶקֶת הַצִּילוֹ, וּוְאוֹ וּוְאוֹ, תַתְּעוֹרֵר, בְּקִצַּת שִׁמְחָה.

אֲזִי הוּא בְּחִיבַת סְגִירַת עֵינַיִם בְּשַׁעַת קִבְּלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, לְהוֹרוֹת שְׁעַל יְדֵי קִבְּלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, הוּא בְּבְחִיבַת עוֹלִימְתָא שְׁפִירְתָּא, דְּלִית לָהּ עֵינָיו, שְׁהִיא הַתְּאֵוָה שְׁבוּלְלַת הַמְּדוֹת רְעוֹת שְׁל שַׁבְּעֵים לְשׁוֹנוֹת:

רבינו כופל את זה, מתכוון לכל מה שנאמר שם בזה משפטים,

מהו עולמיתא שפירתא, ולית לה עיניו, וגופא טמירתא ואתגליא, איהי נפקת בצפרא, ואתכסיאת ביממא. אתקשטת בקשוטין דלא הוו.

האמונה מתגלה בבוקר ע"י ק"ש, בתוך הטרדות נופלת, אבל מתקשטת בקשוטין דלא היה, לכן סוגרים עיניים, גמרנו עם מה שהיה, עצימת עיניים זה שאין לי עסק עם העבר!

פותח את העיניים ורואה עולם חדש.

ענה ניגשים לשבת שקלים, ה' ריחם עלינו אחרי מעשה העגל לא מובן כזה, ומשה רבינו פעל רחמים, פעל ק"ש, ששייך להתחיל מחדש, שה' קשור עם כל נשמות ישראל, כזה קשר, כזה האהבה, וצריך להחזיר כל יהודי בתשובה, להתעורר.

ואל תשאל 'אין לי כלום', רק מחצית השקל בלבד, לא שקל שלם, אתה לבד כלום, רק ע"י שאתה מחובר לשני נתת. עשרים גרה, בקי ברצוא ובקי בשוב, בקי בדרכי עבודת ה'. רבינו מרחיב לנו דרכי עבודה, אבל יורד למטה, ובזה בונים אדני המשכן, יסוד, ואח"כ יכולין להביא נדבת לב כשאתה בפנים. מעורר את הנקודות טובות של כל אחד, שוקלים את זה, יש לך חלק במזבח, בקדושה, בנקודות טובות האלה יש התחלה חדשה.

אחרי טבת ושבת צריך לקום מחדש, אדר, ונהפוך הוא, כדי

תורה ז תניינא שיעור טז

יום ה' פרשת משפטים, כה שבט פו

יש לנו רבי רחמן, ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, נותנים לנו מה לעשות, משפטים, ללכת בדרך הישר, להיות ישר גם בממונות ולא להזיק.

רבינו מתחיל כי מרחמם ינהגם, שאינו מרחם על רוצחים, ועל גדלנים, להוציאם מזה, משפטים אשר תשים לפניהם, להציל את האדם.

יצאנו ממצרים, היה קרי"ס, קבלנו תורה, כבר יודעים מה לעשות, יש לנו אמונה, אנכי ולא יהיה לך, לא תרצח לא

דרכי נועם

הבטחונות האלה הצדיק מלקט ועולה במיסרו תנפש ומעלה את המ"ן, באתערותא דלתתא, ועי"ז נעשה ישועה.

ולכן פתח באריכות בענין החלב וכו',

כי כל הנשמות קומה אחת, כל אחד חילוף מהדור הקודם, כמו פועלים ממשיכים באותו עבודה, והצדיק הוא בעל הבית של כל מלאכת ישראל, ועיקר האדם, שאפילו שהוא למעלה צריך שיהיה למטה, שישאיר איזה שכל ודעת כאן למטה, להמשיך את הדעת, וכך נמשך הענין של הצדיק עוד ועוד.

רבינו מדבר מכל אדם, לא רק מהצדיק. ואומר שכל אדם יכול וצריך לעשות זאת, לחפש יראת ה', לחפש עבודת ה', ולדבר עם אחרים התחזקות, ועניינים שהנחל נובע עושה שכל אחד יכול לדבר בזה, לא רק משגיח ורבי, כל אחד מברח לדבר עם חבירו, פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות. חליפות, הלבוש של הנשמה.

ורבינו ממשך שאז כשיש חליפות והאדם הוא חלק מהמשכת תורת משה, אזי נעשה הענין שיש לאדם שכל פנימי ושכל מקיף, בלי זה אין לו לאדם שכל מקיף, כמו אדם שלומד לבד בלי חברותא ואין לו מח חריף, לא מבין עוד, רק כשלומד עם חבר והוא מקשה וכו', ונעשה מקיף ופנימי, כשיש חברותא טובא, וכן עבודת ה', שייך שיכנס אצל הדעת של איה ומלא, אם לא אין קשה. וכך הוא העולם.

כשיש חברים שרוצים יראה ועבודת ה' ומדברים ביחד, רק אז יש קשר אל הדעת, כי מתעוררים, היום היום התחלה חדשה, בכל יום התחלה חדש, ומתעוררים שיש דרך שאני יכול ללמוד תורה לשמה, להתקדש, לעשות עבודת תפילה, ודבר רשות בקדושה, וזה ממש מחיה, שאתה לא חיה בדמות אדם, לא צריך להיות בהמה וחיה, אל תתייאש.

וכשמדברים יחד, יש דעת שמקבלים, ואתה מתחיל לראות דעת חדש שנקרא מקיף, ויש מקיף יותר גבוה, כי קרוב אליך הדבר מאד, סוד לימוד הצדיקים, שהרבה צדיקים פתחו ספריהם בזה הפסוק, פי ידבר בפה, והגות לב, הלב מדבר.

ולמעלה מזה יש מקיפי הצדיק, תקופות הימים היינו בירורים שבכל יום, ותקופות השנים הוא כלליות שנתעלים הועלמות ומתקנים, ועי"ז שיש לנו שייכות אל המקיפים, אנו יכולין לקבל רחמנות גדולה, כי הרבי מעלה את התפילה ואת הצעקה ואת הרצונות, כי הרבי רוצה להיות איתנו ביחד, למטה ולמעלה, למטה עם הדיבורים וההתחלות שלנו, וזה מתקשר יחד, זהו המסירות נפש של משה רבינו, שעיקר היחוד עולה על זה.

וב"ה התחלנו אות ח'.

[ח] גם זה החכם הדור הנ"ל צריך לידע איזה מקיפים, שהוא צריך להמשיכם ואיזה מקיפים שאין צריך להמשיכם, ובשביל זה יש דברים שאין ראויים לגלותם בפני התלמידים, כי אם יגלה אותן הדברים, יכנסו מקיפים אחרים בתוך שכלו כנ"ל. ולפעמים אין צריך לקבל אלו המקיפים, כמו למשל, כשהרב מדבר עם תלמידו איזה פשט בגמפ"ת [גמרא, פרוש, תוספות], ובתוך דבריו הוא בא על איזה קשיא, ואותו הקשיא יהיה בתחלה בבחינת מקיף אצלו, כי לא ידע ממנה בתחלה, ותכף כשנפול בשכלו זאת הקשיא, הוא אומרה בפני תלמידו, ובתוך כך כשנסביר לו הקשיא, נופל בשכלו תרוץ על הקשיא, נמצא

תגנוב לא תנאף לא תענה, יש מה להתייגע.

אדם יכול להיות כמו שה' רוצה, אדם יכול לגלות כבוד ה', אנכי ה' אלקיך, תהיה עבד שלי, תעבוד בשבילי,

מה שנעשה בעולם הזה עם האדם, חיה בדמות אדם, אדם יודע היכן הוא נופל, אבל כי מרחמם ינהגם, יש צדיקים שהשיגו דרגא שיכולים לרחם עלינו, לשנות אותנו, להאיר בתוכנו הארה, הארציגיט, דעת, שכל שמאיר בתוך הלב, להאיר את הדעת הזה.

לזאת צריך שיהיה בדרגת משה, מדות הרחמים, על זה צריך מסירות נפש ללכת מדרגה לדרגה למעלה, להמשיך תמיד רחמים גדולים, וכך נפתח לנו לב, נפתח לנו דרך תשובה דרך תיקון דרך יושר

וכך יש דרך לעמוד נגד רוח שטות

רבינו ממשך שהדבר הזה נתגלה עי החכם שיש ל ובהי' 'כל', אור מ"ה החדש, מה רב טובך, הכתר, מדות הרחמים עליונים נפתחים, ונמשך הארה חדשה. ויש לו בחי' 'כל', לאחד משאל תחתית למעלה, מעשיה ליצירה, מצירה לבריאה, מבריאה לאצילות. והכל לתוך מלכות דקדושה שהיא תתאחד עם היסוד ולעלות יותר תמיד, אשרינו שיש לנו שייכות לזה.

עי"ז נתגלה דעת שהצדיק 'אוחז ומחיה כל העולמות', עולמות עליונים ועולמות תחתונים, עולמות עליונים עם השפעות שפע ותקומה ומוחין, וכן עולמות תחתונים, והבריאה נעשה מלא ברכה בריאות פרנסה ונחת, וכוחות ישועות, והצלה מכל שונאים ואנשים רעים.

זה הצדיק 'מראה' לכל אחד, אחד צריך לראות איה, ואחד צריך לראות מלא כל הארץ כבודו, קק"ק מלא כל הארץ כבודו, כי יש שוכני עפר, מונחים בעצבות עצלות וכבידות הפרנסה, דינים ומחלוקות, ואין אדם רואה בכלל שהוא קרוב להקב"ה, לא מרגיש, נרדם, נכשל פה ושם, ולבו סגור, מה יש לי עם נחת רוח לה', וכי אנכי ה' אלקיך הכונה אלי, והרי אני מלא צער וקשיים בלי שיעור, כל היום קשיים, בלי שמחה וחיות. ולא מרגיש שהמצוה פועל משהו.

הצדיק מראה לאדם, כי מלא כל הארץ כבודו, השי"ת נמצא, אתה עושה את הכבוד של ה', אתה מחיה את המלך, הוא מחיך לך בשמחה, אתה פועל דברים נפלאים בלי שיעור, תתעורר.

קדוש קדוש קדוש הוא עליה שלש שלש עד שנעשה עליה אצל האדם והוא יודע כי מלא כל הארץ כבודו.

וכן הצדיק מראה 'איה מקום כבודו', קדוש כתוב בישעיה, ברוך ביחזקאל, איה לא כתוך בני", אלא בזוה"ק. איה הוא העליה של שבת, שזה עולה יותר גבוה, וצריך לרוץ יותר גבוה.

שני הדרכים האלה שיש אצל האדם, זוכים לזה רק מי שמחפש, כי לכן מתחיל שיש צדיק שנותן חלב לקטן ומאכל לגדול, ועדיין לא ביאר, רק בהמשך עיני כל אליך ישברו, ישברו, שאתה מצפה, והמלכות מלקט הבטחונות שלך, שאתה מחפש שה' בוודאי יעזור לי, יציל אותי מהירידה, אזכה להרגשה ודרך בעבודת ה', להצליח שיהיה לי דרך בעבודת ה', ללכת בדרך הזאת.

דרכי נועם

או שזה גישמאק מאד, אבל בסופו של יום אין אתה יכול לקיים את זה,

וכן בלימוד הגמ' והלכה, כמה אפשר לשאול קושיות, כפי הידיעות שיש לך, כשאתה לא יודע שיש תוספות אתה סתם שואל, ובפנימיות התורה איבדת את כל הדרך של עבודת ה'.

רבינו כן בא לגלות לך, כדי שכן יהיה לך שכל.

מישהו אמר לי היום, מה הפירוש שבת שקלים, כי תשא, את ראש בני ישראל, נשיאת ראש, בעולם לא מנשאים ראש אדם, אולי כבוד או שיש, אבל מי מרים את הראש.

אחד אומר שאסור להבין כלום, להתבונן כלום, ואחד כן רוצה להבין, צריך דרך של 'שתוק', יודע את הדבר, ואח"כ נעשה כלים ובירורים, כי הוא מקיים את זה פעם ופעמיים, ומצא את דרך החיים, שהשי"ת שלח אותי לעולם לברך, לעשות דבר בקדושה, אני לא בהמה וחיה, כלומר לא קליפות

אדם שלא לומד שו"ע הוא עובר על הרבה עבירות ולא יודע, או"ח יו"ד וכו', עבודת ה' הוא להסתכל בפנימיות השכל, יצאנו ממצרים וקבלנו תורה, לא תחמוז, לצאת מכל החמדות הגשמיות. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, להיות בקדושה ולהיות דבוק בה', ורבינו הולך איתך בכל הדרך.

הנה הוא מגלה לנו הדעת, ומיד נותן לנו עצה איך לצמצם הדבר. וזהו הדרך לקבל 'רמזים'.

רמז היינו להתקדם הלאה עבשיו, ואח"כ מיד לעצור, לא מבין את הרמז, וכשלא מבינים, אל תהיה עצוב, זה סימן שזה לא בשבילי.

זהו שבת שקלים, שיקול הדעת, ימין שמאל אמצע, העיקר להיות בשמחה, תוכחה שלא מבאיש ריח, רק קרבת ה' בשמחה, ריח טוב, חשבון הנפש שעה, ולא דואג יותר. אפילו שזה לא מסתדר. וכו'.

הן בהבנה בחסידות. והן בהבנה בקרבת אלקים, וזה שייך הן באיה והן במלא, איה הוא העליה, אז השתיקה הוא להבין שאני לא התחלתי כלום, ואח"כ רוצה יותר גבוה, כי מבין שיש מדרגה יותר גבוהה, כן פי' רבי נתן, כוונת איה לא הכונה שאני לא יודע איפה ה' ואין לי כלום, אלא אדרבה עליה כפולה.

כי בשמונה עשרה בימות החול מלכות נכללת בנה"י דז"א, בשבת עולה לבינה, במוסף, עולה המלכות עד לבינה, עד לראש הבינה, כל שבת הוא כמו יוהכ, בפרט שבת קבלת התורה שבת ד' פרשיות הוא עיקר תקומת כח הקדושה.

נפלנו לגמרי, התיקון הוא שמשו רבינו פעל מדות הרחמים, 'איה', כלומר שעולים לחב"ד, והמלכות עולה יותר ומדלגת, וגם כשעולה לכתר, הולכת ועוד ועוד, כמו שאתה רץ אחרי צבי, והוא ממשיך לרוץ, ומסתכל לאחוריו, כמ"ש חז"ל בסוף שיר השירים, מראה לך ורץ, מראה לך ורץ ממך, כדי שתשיר ותתגעגע ברצון לשכינה.

זהו איה.

שחזור ומשיג מקיף אחר, שהוא תרוץ על הקשאי, ואזי אומר גם התרוץ בפני התלמיד. אף כשנגלה גם התרוץ בפני התלמיד, אזי נכנס בו עוד מקיף אחר, ואז על ידי זה השכל נשבר עליו עתה, הדרך הקשיא לדוכתא, ואדרבא, עתה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחלה. נמצא שעל ידי שגלה התרוץ בפני התלמיד, שעל ידי זה נכנס בו מקיף אחר, דהינו שכל חדש, שעל ידי זה חזרה הקשיא למקומה ביותר עז, כי עתה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחלה:

כמו כן יש בהשגות, שיש דברים שאסור לגלותם, כי אם יגלה זה התרוץ בפני התלמיד, יכנס בו מקיף חדש, שעל ידי זה יגלה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחלה, עד שיוכל לנכנס בהשגות מקיפים שהם למעלה מהזמן, שאין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש נשם, כי הם למעלה מהזמן. כי כל מה שהוא מגלה איזה שכל, קשיא או תרוץ, נכנס בו שכל חדש שהוא בחינת מקיף כנ"ל. על כן אם לא יהיה נזהר בדבריו, לדקדק איזה דבר לגלות ואיזה דבר שלא לגלות, על ידי זה יהיה נכנס בקשיות ותרוצים, שאין הזמן מספיק לבארם, כי הם בחינת מקיפים שהם למעלה מהזמן כנ"ל. על כן מכרח החכם לעשות סג' לדבריו, לדקדק ולזהר מה לגלות ומה שלא לגלות, באופן שלא ישיג רק אותן המקיפים, שצריך להשיג, ולא יבוא להשיג מקיפים שאין צריך להשיג:

רבי נתן אומר שענין השתיקה הוא הרמזים, וצריך לקבל הרמזים בים החכמה, היינו ההרגשות שיש לך, הבטחונות שאדם מחפש

למעשה הענין הזה בתחילה הוא פשוט, הן בלימוד, כשלומדים בגמ' ורואה מהראשונים ומהלכה, זה מיושב, אם יכנס לעוד ועוד קושיות כבר לא יודע כלום, כי התעייפת מלהבין.

ויותר מזה בעבודת ה', כשמגלים לאדם ענין נפלא, שיש ניצה"ק בכל דבר, כלומר השי"ת נמצא בזה, הוא עשה אותך, שאתה תקשר את זה למעלה, זה ניצה"ק, זה טוב, זה לא גשמי כמו שאתה רואה בעיני בשר, זה אלקות גבוה יותר גבוה ממדות פשוטות, וכשאתה עושה ברכה וחושב מצד הטוב, אתה מקשר את זה למעלה, אם תשאל איך חושבים שה' נמצא כאן, ומה עוד יש לחשוב, הן בחכמה, הדבר שאתה מרגיש, אהבה הזאת, ה' נמצא בזה, והעלאה זה יותר גבוה, אם אתה שואל שוב, שראית בספר שאין זה העלאה, התבלבל, חמש שעות גם לא יספיק להסביר לו, אפילו לא שנה. החילוק בין העלאה ובין בירור. ובקיצור איבדת את הכל כי רצית להבין, וממילא נשאר בעל תאוה.

רבינו אומר שצריך הארת הרצון, זה התכלית של לימוד זהו"ק וחסידות, התכלית לא לדעת עוד ידיעה חדשה, אלא 'שלא נדע', מה שהבעש"ט עשה, שאתה יודע ידיעה אבל זה לא מציאות של דעת אלא והשבות אל לבך, במצרים זה רק בראש ולא יורד לגוף, מיצר עורף אטום, לא נכנס בגוף, התכלית של כל ידיעה הוא לא נדע.

דרכו של אדם, שומע ידיעה ורוצה להבין יותר, עונים לו, ונכנס יותר בדרוש יותר עמוק, אף שכל חלק בתורה קדוש קדוש מאד, אבל יש בזה נקבים חלולים, נשאר קוועטש, ובאמצע שמונה עשרה הוא לומד קבלה, כי זה החיות שלו, ועוד קוועטש, יש ספרי תלמידי בעש"ט והמגיד, הם מדברים בקיצור, בדורות אחרים זה יותר ארוך, או שזה קר,

דרכי נועם

ולא תתבלבל. יגיעה צריך להיות יגיעה, וחיזוק צריך להיות חיזוק רק שמחה.

כשאדם נכנס כך במלא ואיה, בשעה שבא לענין דבר גשמי, יודע בוודאי שה' נמצא, ובוודאי שיש עבודה, ולא יודע מה שהוא רוצה, אם רוצה איה או מלא, בבירור הבריאה כולה במחשבה אתברירו, שני סוגי מחשבות, חכמה ובינה, הן בחכמה וחכם בבינה, חכמה שהכל רק אלקות, ובינה הוא הרגשה שיש לך, ה' עשה את זה, תחשוב שזה לא לעצמך, ה' ברא את זה. ובודאי יש לי יראה שה' מסתכל, ולא יודע אם אעשה בשלימות. יראה זה איה, וכן הולך הלוך וחזור, ולפתע רואה שנפל, ושואל למה, תתמסר לה', ה' רצה כך.

זהו הנושא שרבינו מלמד אותנו להציל אותנו מהרוח שטות למעשה, כי כשיש הארת הרצון לצאת מרוח שטות, שכל אחד יכול לזכות לרצון, אין מי שיפריע ממך את הרצון, אל תיפול בדעתך ממה שהיה אתמול, תדבר לה' את הרצון, אל תתבייש, אבא אני משוגע כזה, אבל אני רוצה אותך, אין לי משהו אחר, גם כשדוחים אותך מכל וכל, אתה לא זורק אותי, אני כאן, רוצה לדבר איתך, לא יכול לדבר מלה אחת, אבל מה שאני יכול, הארת הרצון.

והארת הרצון מגיע כשמקבלים דעת מחברים, וממשיכים את זה, זהו מציאות של הרבי שמוכרח להיות המשכת תורתו בזה העולם לעובדא למעשה, וזה מוציא אותך מרוח שטות. כי מרחמם ינהגם. ואז נכנס דרך של שתוק, שתוק הוא גם כלליות איה ומלא, היה לך מלא, שתוק, תעבור לאיה, היה לך איה, שתוק ותעבור למלא.

זהו מציאות פלאי פלאות איך לגלות סודות התורה, ומובן שזה כל הענין.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ (מְנַחֵת כּוּט): 'בְּשִׁעְלָה מְשֶׁה לְמָרוֹם, מְצָאוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְכוּלִין לְמַצּוֹא אֶת הַקֵּב"ה! שְׁהִיָּה קוֹשֵׁר בְּתָרִים לְאוֹתֵינוּ. יֵשׁ תְּגִין וּבְתָרִים, נְקוּדָה מֵעַל הַתֵּג. אָמַר לוֹ: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! מִי מַעֲבֵב עַל יְדֶךָ. אָמַר לוֹ: עֲתִיד אֶחָד לַעֲמֹד וְיַקְיֵבָא בֵּן יוֹסֵף שְׁמוֹ, שְׁיִהְיֶה דוֹרֵשׁ עַל כָּל קוֹץ וְקוֹץ תְּלִי תְלִין שֶׁל הַלְכוּת. אֲנִי כוֹתֵב אֶת זֶה עֲבָשׁוּי, לֹא נוֹתֵן לָךְ אֶת זֶה כַּעַת, תְּגִין כֵּן נִתֵּן לוֹ וְלֹא הִנְקוּדוֹת אָמַר לוֹ רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! רְאִי שְׂתַנְתָּן תּוֹרָה עַל יְדוֹ. אָמַר לוֹ: שְׂתַק! כִּי עָלָה בְּמַחְשְׁבָה'.

וְלְכַאוּרָה קִשָּׁה, מַה אָמַר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂתַק וְכוּ', הֲלֹא כִּי אָמַר הַקְּשִׁיָּא, וְמַה זֶה שְׂתִיקָה, מֵאַחַר שֶׁכָּבַד הַקְּשִׁיָּה מַה שְׂתִיקָה. אֶךְ תִּכְפֹּף בְּשִׁאֲמַר מְשֶׁה הַקְּשִׁיָּא, נִפְלָא בְּשִׁכְלוֹ תִרְוַץ עַל הַקְּשִׁיָּא. אֶךְ אִם הִיָּה אֹמֵר אֶת הַתְּרוּץ, הִיָּה נִכְנָס בּוֹ מְקִיף אַחַר, וְהִיָּה בָּא עַל הַקְּשִׁיָּא יוֹתֵר חֲזָקָה וְחֲחָבָה מִבְּתַחֲלָה. עַל כֵּן אָמַר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂתַק עַל הַתְּרוּץ, הִיָּנוּ שְׁיִשְׂתַּק וְלֹא יִגְלֶה אֶת הַתְּרוּץ, כִּדִּי שֶׁלֹּא יְבוֹא עַל הַקְּשִׁיָּא יוֹתֵר חֲזָקָה מִבְּתַחֲלָה. וְזֶהוּ: כִּי עָלָה בְּמַחְשְׁבָה, הִיָּנוּ שְׂתִיקָה בְּשִׁמְגִלִין אֶת הַשֵּׁכֶל הַפְּנִימִי, אִזִּי עוֹלָה בְּמַחְשְׁבָה שֶׁכָּל אַחַר חֲדָשׁ, כִּי נִכְנָס מְקִיף אַחַר לְפָנִים, וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְשִׂתַּק, כִּדִּי שֶׁלֹּא יְבוֹא לְמְקִיפִים, שְׁאִין צְרִיכִין לְהַשְׁיֵגֵם כִּי"ל, וְזֶהוּ: שְׂתַק, כִּי עָלָה בְּמַחְשְׁבָה, כִּי"ל:

הגהה (מְשֶׁה הִיָּה לַמַּעֲלָה מִן הַמַּחְשְׁבָה, לְכִי הִיָּה יוֹדֵעַ אֶת הַתְּרוּץ, כִּי הַשִּׁיג בְּחִינַת (סְתִירָה) [כְּתִירָה] אוֹתֵינוּ. וְהַדְּבָרִים סְתוּמִים, כִּי לֹא בָּאָר הַיֵּטֵב עִנְיָן זֶה):

ומלא מגלה כי מלא כל הארץ כבודו, לא כדי שתלך לישון, אלא 'שתוק', תעזוב את המלא, תתחיל לעבוד. תעשה שתיקה על המלא, כדי לכלול, ולדעת מה לעשות. כי כבר התחזקת

רבי נתן אומר שזהו שמע וברוך שם, שמע, וברוך שם בחשאי, ציקי קדירה, זה שתוק לגבי הגילוי, יש שתיקה כלפי מעלה ויש שתיקה כלפי מטה.

שתיקה, למדת משהו, תקיים את זה, אח"כ תבין יותר עמוק באופן שזה שכן שייך אליך, וכן עיקר אדם הוא יראת שמים, זה חידוש נפלא ונורא, אנשים לא שמעו על זה, העיקר לומדות וכו', אהבה ויראה זה חידוש, כשאדם לא משקיע כל כוחותיו בזה, אינו מקיים את זה.

יש דרכי עבודה, בכל מקום שאתה הולך, אתה מייחד כל דבר לה', להסתכל בשכל שבכל דבר, יש דבר כזה, תקיים את זה.

אם נפלת. שתוק מהנפילה שלך, ותיכף תתחזק. הרגת מישהו, תלך להתפלל מיד. יש אנשים שהורגים יותר גרוע מחרב וסכין, לך להתפלל.

והקושיא הגדולה ביותר של אדם, זה למה אני ככה, למה אני במצב כזה, רבינו אומר, אני מתקן את התיקונים, אתה תמשיך קדימה, ירדת כדי לברר.

יש לאנשים קושיות על עצמו ועל אחרים, הזאת נעמי, וכי כך נראה ברסלבר, רבי כזה קדוש, ומשוגעים קרירים כאלה, כולם יודעים כבר שזה שגעון, זה התיקון שלנו. וכן כל אדם, זה האשה שלי וזה הפרנסה שלי, שתוק מכל הקושיות על ה'עבר'.

די להבין קצת ולקיים, שתוק, מה שיש לך כבר, זה מספיק. למדת משהו, תהיה בשמחה, רציתי ללמוד יותר בעיון, שתוק.

ה' נתן לנו תורה, צריך מיד לקיים, ההשגה שנכנס הוא בדרך רפואה, להוציאנו מרוח שטות. ואם חסר ה'שתוק' הזה, זה לא עובד.

כל השגה צריך לעשות הארת הרצון, יש הארת הרצון העליון, ויש הארת הרצון תחתון שעושה דבר גשמי מאד, ומרוב שהוא תמיד חזק בנפשו שה' בוודאי נמצא כאן, שזה אור הבעש"ט בגילוי באופן של דעת, אבל משתמש בזה באופן שאני עושה משהו לפני ית' ביראה, מתאפק ממהו, עושה מצוה בשמחה, לשמה. להיות יהודי, לא בהמה. ואז נכנס בזה, ולפתע מרגיש רחוק מה', הארת הרצון כלומר שאתה מחפש את ה'מלא' ומחפש דרך של 'איה', כי כולל שניהם.

ב'מלא' צריך חיזוק עד הסוף, גלגל בלי חור, ואח"כ 'איה', וכשעושה כל אחד מהם כראוי כל אחד מהם הוא 'לחש' לגבי ה'שתוק', קול גדול הוא גילוי, ואח"כ לחש אומר לך להמשיך, ואח"כ קול גדול, אחד מהם מלא ואחד מהם איה.

כך אומר רבי נתן בהל' ק"ש, האחד הוא ק"ש לבילה, יש זמן כל הלילה להתחזק בחשבת לילה, ה' איתי. והאחד הוא בבוקר, מיד, אין זמן, צריך שיהיה מדויק בזמן. שני דרכים

דרכי נועם

אהבה כזאת, יראה כזאת, חברים ביחד מזמרים, עושים שבת ביחד, ואדם אוהב את ה', ומודה לה' מעומק הלב על שעזר לו. בדרך כלל אין לב, אין רוח חיים, כמו היום הורגים את הנקודת לב של כל אדם, אין הרגשה כלל, בגלל עוולות וגנבים.

יש כתרים לאותיות הם טעמים, אור העליון מדות הרחמים, זה לא כתוב בתורה, בתורה יש רק תגין, סוד שבירת הכלים, שעטנז גץ, גיציס ניצה"ק, ה' חיבר את התגין לאותיות. שאל משה, למה, אמר לו ה', מחבר כתרים לאותיות. בתורה כתוב מה שצריך לעשות. כל מצוה, אותיות, עשין ולאויין, משפטים מתחיל ריבוי מצוות, בפרשת בא כמה מצוות בשלח וכו', יתרו י"ח, במשפטים יש כבר הרבה מצוות. ה' אומר שאלו המצוות מקושרים לתגין, לברר שבירת הכלים.

ומה נעשה מהם, כתרים, וצריך לחבר לאור הכתר, היינו המקיפין, שמתגלה הדעת.

מי מעבב על ידך, רבונו של עולם אני רוצה תיקון שלם, כי אני משה רבינו, תן לי להשיג כל התיקון, תן לי את ההארה, ואני הרי ממשיך מדות הרחמים שיוכלו לעמוד בכל נסיונות לתקן כל התגין, תן לי לגלות כל הכתר.

וזש"כ בכתבי האריז"ל שבאמת משה רבינו כן מגלה, אבל יש רע"ק, יש סוד יסוד דאבא וכו'. קושר תגין, תגין הוא השביה"כ, ולתקן צריך לקבל את הכתרים, קוצין, כתרים, מי מעבב על ידך, תן לי לגלות כל סודו תהתורה, וכולם יתחילו לפרוח כמו ציפורים מהחלונות, לא חיה ולא בהמה, ויתאפקו מכל רע, ויהיו בשמחה בשלימות, ומי מעבב על ידך, זה היה באמת רצון ה', ממלכת כהנים וגוי קדוש בלי נסיונות. מי מעבב. והרי יכולין להשלים הכל.

אמר לו הקב"ה עתיד אחד, רבי עקיבא בן יוסף שהוא ישלים, יהא דורש על כל קוץ וקוץ, 'עתידי' היינו 'שתוק', להמתין עד דורות התנאים, שאז יגלו את התורה באופן כזה, בדור של שמ"ד, שצריך מסירות נפש, עשרה הרוגי מלכות שזה התיקון על ביהמ"ק, מסי"נ כפשוטו. כי בביהמ"ק היה פועל תמיד עליית העולמות, מסי"נ ממשיך כי מרחמם ינהגם שזה כתוב הפסוק על גאולת משיח, אז מרחמם ינהגם. מי מעבב, תן לי להשלים הכל, א"ל ה', רק רבי עקיבא ישלים, צריך להמתין. למה.

כי בכל דבר צריך בחי' שתיקה, תיקון השתיקה, הוא המצב, שאפילו בימי משה היו עשרה נסיונות ניסו אבותינו וכו', ומ' שנה במדבר, ונתגלו מדו תהרחמים ע"י מסי"נ של משה, השליך נפשו מנגד. זה לא הריגה של רע"ק, כי יש שני בחי' בצעטל קטן כתוב שמע ישראל, אני מתכוון רציני, בפרט ק"ש של המיטה בשובבי"ם, אני ממשיך על עצמי אחדות ה' במסי"נ, כל עבודה צריך מסי"נ נפלא.

ויש ד' מיתות ביי"ד, אני מתבייש שחטאתי, ואני לא כראוי, מקבל ד' מיתות ביי"ד, עי"ז נעשה יחוד, והנשמה תעלה, מי הנשמה הקטנה? אבל בהתקשרות לרבינו הק', כל עבודה עולה, כל ברכה עולה, אשרינו מה טוב חלקינו.

בלי זה, לא עשית שתוק, כשאתה צועק אני רוצה ללמוד לבד, לא תיקויןם של רבינו, שתוק.

וימי הנביאים והכתובים היו עליות וירידות. ומלכים, היו מלכי ישראל ומלכי יהודה, וכל דור וירירי התגין שלו.

כשראה שסורקין בשרו של רע"ק, אמר זו תורה וזו שכרה, אמר לו ה' שתוק כך 'עלה במחשבה'.

מה זה 'עלה במחשבה'? כאן הוא היסוד של כל הלימוד שאנו לומדים כאן, ענין איה ומלא, ענין כי מרחמם ינהגם. כי המציאות של הרחמנות של הקב"ה שברא את נשמות ישראל, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו, הוא נתן לנו שליחות, השליחות הוא לרדת לגשמיות עוה"ז, למקום ששם יש אבידות של מלך מלכי המלכים הקב"ה כביכול, היה שבירת הכלים, ולכן נעשה הבריאה מגושם וקשה כ"כ, חטא עץ הדעת, וירידת הדורות, וכל אחד עושה עוד, ולכן צריך לברר מקום רחוק מאד, שאין לשער ולספר, וזה עיקר הטובה, מזה יש לנו עוה"ב לנצח נצחים. כל החסרון פרנסה ובריאות והקשיים, כמו רע"ק, עשרה הרוגי מלוכה, כך עלה במחשבה.

עלה במחשבה כלומר שהבירורים שצריך לברר בזה העולם בכל יום, תקופת הימים, מה שעובר על כל אדם קשיים בכל יום, וצריך אמונה, ולהמישך את היראה, לדבר לה', לכל הפחות איזה ברכה ביראה, איזה לימוד, איזה התאפקות מתאוה, הלוואי יותר ויותר, כל אחד יש לו הבירורים שלו. זה נקרא 'כך עלה במחשבה'. הוא ית' ראה את כל הדורות, כי מרחמם, משה רבינו, כולם חליפות לתקן לפי גלגולו ולפי שורש נשמתו, זה עלה במחשבה לתת לפלוני את האושר הזה לעשות לה' נחת רוח מהמציאות הקשה ביותר, מסרקות של ברזל. מסירות נפש.

כך עלה במחשבה. כן ממבואר בכתבי האריז"ל, כך עלה במחשבה תחילה שיש לכל אחד הדבר שהוא יכול לברר את הבירורים האלה. זהו בחי' שתוק, כדי שיהיה הארת הרצון, צריך שתיקה. כי הדבר שצריך לברר הוא עצמו הקושיא, למה עובר עלי ככה, למה כעס, למה עצבות, וכך עובר על אדם, עיקר עבודת האדם הוא תמיד 'שתוק', אל תיכנס לקושיא, תאמין, ותקח קצת אמונה ותהיה בשמחה, תשמח בקצת לימוד, נקודה טובה, ותחיה את עצמך בלי שיעור. אם תרצה קצת יותר, כך עלה במחשבה שאין לך זמן ללמוד ואין לך כשרונות, או עלה במחשבה תחילה שכן מצליח ב"ה, תגיד תודה לה', בכל דבר יש נסיונות.

מה זה שייך לרבי עקיבא בן יוסף. קשה לדבר כל הסוד, קיצור הפשט, מהר"ל, דבר עמוק מאד. מדבר מה שאפשר לדבר.

האותיות הם התורה שכן מושג, משה רבינו השיג את התורה, עלה להשגות התורה והוריד עוז מבטחה, שיהיה מצוות פשוטות בזה העולם במחשבה דבור ומעשה. מצאו להקב"ה, כשעלה מדרגה לדרגה בתורה, ראה שה' עושה שעטנז ג"ץ עם קוצין ותגין, קושר כתרים, למה קושר כתרים.

יש ענין נקודות וטעמים, נקודות הוא רוח חיים לתיבות. בספר תורה אין נקודות. לכאן היה צריך לסדר קריאת התורה בשבת מנחה עד שני, יום שני צריך להמשיך עד שלישי, וכו' וחמישי עד שישי, וזהו, יום השישי יהיה לכולם שישי. וכתוב בזה"ק שבתוה"ק אין נקודות וטעמים, רק בשבת מתגלה אור טעמים, אור הכתר.

האות הוא כלי לאור.

העיקר הוא הכלי. בשבת יש רוח חיים, הרצונות והכיסופין נעשה אצלך, התגלות הנקודות הוא עיקר לבו של אדם,

דרכי נועם

לתורה ותפילה, ועיקר הוא שתוק, עזוב קושיות. מה שאתה עושה, תהיה בשמחה לשם שמים.

כך עלה במחשבה, ביאר האריז"ל שהרוגי מלוכה עלה במחשבה רק כך יהיה סדר התיקון, וכל זה ענין משה רבינו שהוא פעל מדות הרחמים במסי"נ. והכל חוזר לבחי' משה רבינו ודרגת רשב"י.

אך צריך שתוק, כי תמיד יש חלק של בירור שהולך קשה, ומוכרח הכח של הצדיק, ועי"ז נעשה הקדושה של 'שתוק'.

ולכן מוכרח לשתוק.

הדבר הזה הוא מציאות נורא. שיקול הדעת קשה, מצד אחד גילוי, ומצד אחד סתים, אוריתא סתים וגליא. המקום הנמוך ביותר שיש לי, צריך להתקשר למקום הגבוה ביותר והוא ע"י בחי' שתוק.

אלה המשפטים, כמ"ש להלן שזה נקרא משפט, שבת שקלים, כלומר שיקול הדעת אמיתי. וכמ"ש בסי' ס"א בחי' משפטי הנהגות ישראל. עי"ז אדם מבין שהעיקר להיות בשמחה, וקרוב לה'. אני כן יכול לעבוד את ה'. ועי"ז הוא יוצא מהירידות שלו, ולהתייגע בתורה, כי יש לו דעת ברוך, ומשליך מה שלא צריך.

שיקול הדעת, כשאדם מסובך, ומסופק מה לעשות. התשובה היא, אין ספיקות כלל, ספק ביגמ' עמלק, תחליט וא גוטן טאג, כיון שהחלטת כדי להיות דבוק בה', כבר עשית טוב, לא משנה מה שאתה עושה, החילוק הוא שיהיה לך ישוב הדעת. שיקול הדעת הזה מוכרח בעבודת ה'.

אני רק מחצית השקל, בנין המשכן על ידו זוכין למחילה ורחמים, ועי"ז חוזר המח והדעת. ואז יכול לומר שהבאת מחצית השקל, ויקחו לי תרומה, וכל אחד יכול לבנות מאה אדנים, מאה ברכות. איה ומלא, וכן בכל שנה, משמיעין על השקלים, הנה הולכים להכנה לשנה חדשה של ניסים ונפלאות. משמיעין על השקלים, יש לך שיקול הדעת, יש לך מח.

אור פניך עלינו אדון נשא, ושקל אשא, תן לי אור הפנים, להיות קרוב אליך, בשמחה ודביקות. כל תפילה כך זה טוב, וכך להתרומם לה', מלא כל הארץ כבודו, יש לי שייכות לה', אין יאוש כלל, ואני מתחיל לקדש את המח. ולדעת שזה הולך יותר גבוה איה איה, זה שיקול הדעת הנה מלא הנה איה.

מחצית השקל, עשרים גרה, כלול י' דרצוא וי' דשוב, מחצית השקל החצי השני, אני עושה מה שאני יכול, החצי השני הצדיק משלים, וכך בונה משכן ויש לי קשר לקרבנות.

אלה המשפטים אשר תשים לפנייהם כתוב מיד אחר המעמד הנורא ואיום, מעמד הר סיני, כמ"ש בתרגום יונתן, בכל דיבור של עשרת הדברות היה אש בגוון ירוק ואש בגוון אדום וזה היה בוער בתוך לב של כל אדם, חקק בו את אותיות התורה, אתה נהיית אותיות. וממך עבר האש וחקק בלוחות. ורואים את הקולות. איזה התלהבות.

וכי מיד אח"כ אפשר לשבת ללמוד בבא קמא וקידושין ועבד עברי שהותר לו וכו' או ללמוד אומדנא וקנוניא של ב"ב, אולי פולני יכול, מי יוכל? מיד מדברים מענין הכי נמוך שבעולם, כדי שהאיה יאיר בתוך המלא, אמה עבריה ועבד עברי,

עמיד רבי עקיבא, בחינת קין, משה בחינת הבל, קין הוא תיקון צמצומים, רבי עקיבא הוא סוד ספירת העומר, אנו הולכים לקראת פורים, ס"ת ממזרים ולא יראו פני ריקם, ס"ת פורים, בספרים מחפשים, רבינו מצא, ולא יראו פני ריקם, אל תיפול. כי פורים הוא הילוך לפסח.

הכונה של הילוך לפסח, לא רק עד ליל הסדר אלא בעיקר ההכנה לספירת העומר. עיקר עבודת האדם, לדעת שאני יכול לצאת מערות הארץ, אני יכול לראות שהעולם איננו טבע, רק ניסים וגדולת ה', אהבת ה' עלי, וקרבת ה', וקבלת התורה. להחיות את עצמו בעומר שעורים.

עומר, כמו כוס, מדה, ליטה, יכול להשיג רק ליטה, חצי תוספות וחצי רש"י וזהו, עומר הוא כלי, ראש קטן, זהו עיקר האדם, בחי' רבי עקיבא. יש באות ה' המתקת הדין עקיבה, ויש בעקיבא בא', כ"ד אלף תלמידים שלא נהגו כבוד, הנהגת עוה"ז עם ניסיונות.

והוא דורש על כל קוץ תלי תילים, כי התגין הוא קושי הדינים ומציאות השבירה, מי מעבב, אומר לו ה', צריך למסירות נפש של רע"ק, המסי"נ היינו 'שתוק', שבשאתה לומד משהו, תקיים בלי לשאול קושיות, זה ד' מיתות בית דין, ליותר על ידיעת הסוד.

וכן כשעובר על אדם במחלוקות ובריאות ולחץ וצרות, זה בחי' מסי"נ של רע"ק, בחי' קין, צד הדין שבתורה, לקבל התורה בקושי, וצמצום, נשמת קין, בערב שבת יש עליית נשמות קין, משה הוא בחי' נשמות הבל. כמבואר בכתבי האריז"ל.

התיקון הוא רבי עקיבא, ומי תיקן את רבי עקיבא, רבי שמעון בר יוחאי, כי לאחר שיש לאדם כ"כ הרבה התחזקות בבחינת תיקון ימי הספירה, שעושים שערות דקודשה, ביגיעה גדולה, מהו היגיעה, קבלת קצת דעת, תעשה למעשה, אל תהיה שבור שאין לך הרגשה. אתה רחוק ולא יכול, תעשה אפילו כשאתה לא יכול.

ועי"ז נעשה, 'עמיד רבי עקיבא' כלומר אלו שיש להם בחינת רע"ק שקשה להם כ"כ, לא נהגו כבוד, אין חיות אין חבר, אבל אח"כ נעשה בחי' רבי שמעון בר יוחאי, תלמידו, והוא התיקון לבחי' רע"ק. אגן בחביבותא תליא, גילה חביבות ופנימיות התורה, ועי"ז נעשה מסי"נ באופן אחר, כי בהרוגי מלוכה היה מסי"נ כפשוטו, רשב"י גילה מסי"נ חדש, מסי"נ תפילה ודביקות והעלאת הנפשות

אל נקמות הויה, מזכירים מסי"נ של י' הרוגי מלוכה כדי שיהיה עליית העבודה שלנו, כמו בביהמ"ק ע"י נשמה דבינה.

עלה במחשבה י' הרוגי מלוכה, שה' נתן להם נשמה קדושה מאד מאד וגוף נמוך מאד מאד, שיהיה להם מסי"נ לברר המקום הנמוך מאד מאד, כך עלה במחשבה לתת להם לכתחילה גוף כזה, רבי ישמעאל כה"ג טיהר את עצמו ושמע מאחורי הפרגוד שע"ז יהיה מציאות עליית עבודת בני ישראל. ואח"כ היה גילוי רשב"י, מסי"נ לא כפשוטו אלא תורה ועבודה. אצלנו מסי"נ להתקרב לרבינו לחפש עבודת ה', לצאת מבהמה וחיה, לחפש נקודת אמת, לא להתיימש. 'מלא', אפילו שקשה בבחי' מלא כל הארץ כבודו, מסי"נ נורא שלא להתיימש. כמ"ש בלקוה, הלכה ראשונה שהעיקר מסי"נ הוא לא להתיימש, וכן יש מסי"נ

דרכי נועם

לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד;

כאן מתחיל פרקי אבות, מתינות. כי יש בחינת דין, מתינות בדיון, כך עלה במחשבה, אל תשאל קושיות מדי הרבה, תקבל את האמת עם אמונה. כשאתה מרגיש בלבול, תעזוב, תרוץ חזרה לה' ולשמחת המצוות, ולעשות רצון ה'. אל תיכנס לזה בזמן דין.

הצדיקים ממשיכים עלינו לתורה, ממשיכים עלינו תיקון המתינות. דעת שקול, תעצור, תשתוק ואח"כ תחזור להתיגע

לידע איך לדבר עם כל אחד ואחד, הכל ע"י הדיבור, כמ"ש בסי' ל"ג, אנו ממשיכים לדבר עם חברים, את הדיבור של הצדיק

שְׁלַפְנֵי בְּחִינַת דְּרֵי מַעְלָה יְגַלֶּה לָהֶם הַהֲשָׁגָה שֶׁל מָה, בְּחִינַת: מָה חֻמַּת וְכוּ' – להראות לו שיש דבר שאינו יודע, מה הוא אור חדש, איה זה יותר גבוה, שרואה שיש מה וממילא יודע שאינו יודע, אבל יודע עד משהו, יודע את השתוק, שרואה שיש עוד דבר שני, ואני לא מחפש את זה עכשיו, כן יש, אלא שזה לא בשבילי עכשיו, אני כעת בבחי' שתוק. יודע שהדבר גבוה נמצא, אבל לא הזמן עתה להשיגו כראוי, זהו תיקון שכל האדם. אתה רואה שיש השגה גבוהה, אור אין סוף ממש ממש. צריך לדעת משהו יותר, אני צריך לקבל כלליות האמונה שיש אין סוף ולא יכול להבין עכשיו, הדבר שהתחלת, גורם לך שאתה רואה ואוחז בזה, ויודע שיש יותר גבוה, יודע שזה קיים. ולא רודף אחריו עכשיו.

וּלְפָנֵי דְרֵי מַטָּה יְגַלֶּה הַהֲשָׁגָה שֶׁל 'מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ'.

מלא למטה, להאיר את הדעת. כאן לא הזכיר בחי' שתוק, להיות מתון בדיון לא לערבב בין שניהם, לזה יגלה את ההתחלה, ולחזק אותו שאתה כבר יודע הכל, כבוד של ה' תלוי בך, אמרת היום קק"ק, באמת ראית את המלאכים היום. נרדמת באמצע ותיקין? תדע שה' בודאי איתך, הלימוד שלי יקר מאד, התבודדות ותשובה, אבל אח"כ כל מה שיש לי, 'מלא'.

אח"כ איה, יודע שיש משהו יותר גבוה, רואה את זה ולא רודף להשיגו עכשיו, זהו תקון השכל. שאני לומד דבר כדי להתקרב לה', לא סקרן לדעת עוד, שזה מעצבן סתם

זֶה בְּחִינַת דִּין, כמ"ש הוּוּ מִתּוֹנִים בְּדִין' בְּחִינַת מְשַׁפֵּט, בְּחִינַת (תְּהִלִּים ע"ה): "כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים" שֶׁהַגְּבוּהָ הִיא צְרִיף לְהַשְׁפִּיל, לְהַרְאוֹת לָהֶם נְשִׂאֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל בִּידְעֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַקְטִינִים, בְּחִינַת שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי, צְרִיף לְהָרִים, לְעוֹרְרֵם וְלְהַקְיִצֵם נְשִׂאֵם יִתְאַשּׁוּ, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, כַּפ"ל:

זהו סוד כך עלה במחשבה, מתי ישפיל ומתי ירים, אלה המשפטים אשר תשים תיכף אחר הרעש הגדול של קבלת התורה, שיוכל להוריד את עצמו ליום חול, למעשה של מסחר וביזנס בעוה"ז, אפילו שאתה הוא בחי' עבד עברי, מכרו אותך בכל הבזיונות שבעולם, אין לך חבר ואתה בודד בעולם, שפחה כנענית רח"ל, מר כמות, דע לך שזה קשור לקבלת התורה, הוּוּ מִתּוֹנִים בְּדִין, אלה המשפטים

ומכה אביו ואמו, להאיר בכל הזיקות בור שור, וכל הפגמים, ואח"כ חוזרים לאיה, נעשה ונשמע אחר כל המשפטים האלה, ואל משה אמר עלה אל האלקים.

כי זהו קבלת התורה, תמצא את ה' במקום שלך כאן למטה, ואח"כ תבא אל משה, ושם כתוב ויחזו את האלקים, ראו מראה של איה ומלא, לבנת הספיר, ועצם השמים לטוהר, שני נקודות האלף, למטה ולמעלה. תורה ו'.

אלה המשפטים, הלך אחר בית דין יפה, שיהיה בי"ד כשר, צריך לחפש, כך אמרו חז"ל, מסתמא יש באיזה מקום בי"ד כשר.

השיקול הדעת עומד על 'כך עלה במחשבה', הדבר שנעשה איתי, לא קרה כלום, רק מסי"נ לקיים איה, תעשה הקצת שאתה יכול, אתה בונה את האדנים. במשכן היה אדנים, מאה ברכות. כל ברכה די, כל לימוד די, כל מצוה, כל סיבוב עם הפיאות, כל דבר כל דבר, זה מחצית למטה והצדיקים משלימים למעלה.

שקלים הוא שיקול הדעת לחזור אל השכל, יש לי קשר עם המשכן, משכן זה מאד גבוה, השראת השכינה, ואני הקטן בונה את זה, לא רק צדיקים גדולים, ה' אמר למשה לקחת הגוונים מכל אדם, נדבת לב.

כך עלה במחשבה, ה' עשה בדיוק שזה יהיה מגושם כ"ב, וכך אתה תהיה, ורבי עקיבא, אחריו יבא משה וישלים ע"י בחי' רשב", שיש כבר רע"ק הכלים אל האור, ספירת העומה, היגיעה הוא המחצית, אח"כ בא רשב", ומסי"נ עד הסוף, מסי"נ של דביקות.

כך עלה במחשבה, כל זה עושה התגלות ושתיקה. וזהו מחצית השקל, תן את המחצית שלך.

זֶה פְּרוּשׁ: 'הוּוּ מִתּוֹנִים בְּדִין, וְהַעֲמִידוּ מִלְּמִידִים הַרְבֵּה, וְעֲשׂוּ סִיג לְתוֹרָה' (אָבוֹת פֶּרָק א).

פרקי אבות הוא ענין החליפות, שכל אחד מוריש את התורה מדור לדור. משה קיבל ומסרה וכו'.

'הוּוּ מִתּוֹנִים בְּדִין' מפורש שם ברש"י או ברמב"ם, הדיון צריך להיות ברור לך כבוקר, ואחכ נותנים לך מחשבה יותר נכונה.

כלשון הרמבם שם: הוּוּ מִתּוֹנִים בְּדִין. שיאחרו לחתוך הדיון ולא יפסיקוהו מהרה עד שיבינום, שאפשר שיתגלו להם עניינים שלא היו נגלים בתחילת המחשבה:

ואם עובר עליך קטנות המוחין, כי לא עוררת את המחשבה תחילה.

ועשו סיג לתורה: ועשו סייג לתורה. ר"ל הגזירות והתקנות אשר ירחיקו האדם מן העבירות כמו שאמר יתברך ושמרתם את משמרת (יבמות כא.), ונאמר בפירוש עשו משמרת למשמרת: להתקדש יותר. רבינו מפרש קשר ג' דברים אלה.

זֶה בְּחִינַת שְׁצִרְיָ הַחֲכָם הַנִּלְהִיֹת לֹ מִתִּינּוֹת, לִידַע אֵיךְ

דרכי נועם

ללמוד עם כולם...

וְזֶהוּ: 'וְעָשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה' בְּחִינַת (אָבוֹת פָּרָק ג'): 'סִיג לַחֲכָמָה שְׁתִּיקָה', כִּי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סִיג לַדְּבָרִיו, לְשֵׁתֶק לַפְּעָמִים, בְּחִינַת: שְׁתֵּק, כִּן עָלָה בְּמַחְשָׁבָה, כַּנ"ל.

ברמב"ם מבואר שצריך להזהר משמרת למשמרת, רק ע"י שתיקה נעשה הכל למעשה, בלי זה, אין זה למעשה, אין משמרת. עשו סייג, ע"י בחי' שתוק נעשה 'למעשה'.

כִּי עַל יְדֵי שְׁזוּכָה לְהַעֲמִיד תְּלִמִּידִים הַרְבֵּה, עַל יְדֵי זֶה הוּא זוֹכֵה לְהַשִּׁיג אֶת הַמְּקִיפִים, דְּהִינוּ שְׁמַשִּׁיג וּמִבֵּין מַה שְׁלֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג מִתְחֵלָה, עַל כֵּן הוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סִיג לַדְּבָרִיו וּלְשֵׁתֶק לַפְּעָמִים, כְּדִי שְׁלֹא יִכָּנַס בְּמִקְיָפִים שְׁהֵם לְמַעְלָה

כי כשאומר, מקבל מקיף יותר גדול.

ואל משה אמר עלה אל האלקים, אחר עבד עברי בא ענין נעשה ונשמע, כלומר שקיבל על עצמו להיות ת'שתוק' ממילא כבר עשה, ואח"כ נשמע, אשמע מה לעשות, ועוד שתוק, לחיות עם זה.

עַל כֵּן הוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סִיג לַדְּבָרִיו וּלְשֵׁתֶק לַפְּעָמִים, כְּדִי שְׁלֹא יִכָּנַס בְּמִקְיָפִים שְׁהֵם לְמַעְלָה מִהֶזְמַן, שְׁאִין הֶזְמַן מִסְפִּיק לְבָאֵר הַקְּשִׁוֹת וְהַתְּרוּצִים שֶׁיֵּשׁ שָׁם כַּנ"ל:

הקליפות משתמשים עם דברים שהם למעלה מהזמן, הקץ לדברי רוח, מרבים לדבר דברי שטות מאד, רבינו הק' מלמד אותנו לשתוק, להציל אותנו מבלבולים ומניעות. ולקחת כל נקודה שיהיה אור גדול, אור פניך עלינו אדון נשא. אור הפנים היינו הרחמנות של הקב"ה, משם נלקח מחצית השקל, וכך יש לנו שייכות עם המשכן, נשיאת פנים, כי תשא את ראש, תרים את המח, תרים את הראש שלו, אתה מתוק, אתה יקר בעיני ה', זהו שיקול הדעת בלי ספיקות ובלבולים.

זהו עיקר העצה, עיקר המציאות של מלא ואיה, כל מלא בלי קושיות, שתוק, תקיים את זה, ואח"כ איה. וכאן נכנס ונעשה בחי' בן ותלמיד, יזכנו ה' למצוא יושר ואמת, אלה המשפטים, כל תזוזה של אדם, אדם מועד לעולם, פעמים שיש ספק אם הוא אדם המזיק, או ממון המזיק, הרובה הרג הרכב הרג ולא אני, וכן יש היזק של שותפים וכו', וכל זה עלה במחשבה תחילה.

ה' יזכנו להתבטל לפני ה', להכניס אור הפורים, פור מזל דקדושה, חלק אלוה, ונהפוך הוא, להפוך את כל הבריאה לעבודת ה', לשמחה, והשגות אלקות, להוציא בית המן לבית מרדכי, ונראה בהתגלות מלכות ה' בקרוב במהרה בימינו אמן.

כי אור התורה, אור השגות אלקות, עשרת הדברות, עשרה דפיקון, מאיר אור הכתר, שער הנ', תאיר את זה בכל דבר שעובר על אדם בעוה"ז. הזיקות, אחד מזיק את חברו, ורודף אחריו, ופחדים, ומה שעובר על אדם, הכל כתוב בפרשת משפטים. מוכרח להוריד התורה לתוך אכילה ושינה ודאגות ובלבולים שלך.

כשרוצים להרים דבר קשה, מקרה, תנור, נחלדו הגלגלים, לא יכול להזיז. עד שבא אחד קטן, מתכופף מרים מלמטה והכל זז ממקומו. מלמטה מעלים את הכל, כך עלה במחשבה, תעלה ממצב הירידה. אלקים שופט, הוא יודע את הינצה"ק ומי אתה, זה ישפיל, מי שהולך גבוה תורידנו שאינו יודע כלל, איה, יתחיל להבין שזה סתם בעל גאווה שאתה יודע קבלה ורמבם, משפיל, בהמה שכמותך, תתעורר, לעבוד את ה', שהתורה תביא לך דביקות ושמחה וחיית מעבודה, אל תיפול.

זהו ירים, מלא, השבור הזה, שנפל, לא פתח ספר היום, לא יכול להתפלל. אתה כן קרוב לה', יש לה' נחת רוח ממך, לב נשבר כזה, הארת הרצון שלך גבוה כ"כ.

וכמ"ש בסי' ז', אלה המשפטים אשר תשים לפניכם, אמונה, ערכם לפניכם כשלחן ערוך. רבינו אומר שעיקר גלות הנפש הכל מחמת חסרון אמונה, שאתה לא מאמין בנקודות טובות שלך, תאמין שהירידה הכל מלמעלה. עשרת הדברות נכנסים לבחי' עבד עברי, בזוה"ק, דא סדרא דגלגוליא, מה הגלגול שלך, בדיוק מה שנעשה איתך עכשיו זה הגלגול שלך, הגלגול מחייב כל סדר הביורים, כך עלה במחשבה שאתה צריך לעבור את הסיפור הזה, והעיקר תיזהר שיהיה לך הארה ושתוק, ולא תשאל זו תורה וזו שכרה, וכשעלה מחשבה, יש תיקון רע"ק, שזה יגיעה כבידה מאד, רבי עקיב"ה באות ה' כבר נעשה המתקה אחר היגיעה הכבידה, ואז מתגלה רשבי, אור הזכרון.

זהו ישפיל וזה ירים, למה להשפיל, לרחם עליו, שהוא חושב שהתורה זה רק דעת בלי קיום, דעת זה רק בשביל קדושה ויהדות. בלי הבעש"ט לא יודעים מהו קיום התורה, דברי רשות, ותשובה, וקרבת ה'.

זה ישפיל, גורם שאני כן רואה את המקיף, מה שאני כן רוצה. וזה ירים, שוכני עפר, שנמצא בבזק, אלף מניעות בכל רגע, עצבים, מרור כזה, הצדיק מאיר שאתה פועל תמיד עבודת המקדש.

לעוררם ולהקיצם שלא יתייאשו, תתעורר, הקיצו ורננו. הקיצותי כי הויה יסמכני. זהו ההצלה מרוח שטות. כשיש שניהם ביחד, ולא נופל בדעתו.

זהו עיקר עבודת האדם, לא הולך ללמוד גדול, תלמד קטן, רק לדון עצמו לכף זכות.

ואם נופל לקטנות, מאבד את שיקול הדעת וטועה בחיים. ה' ירחם עלינו.

וְזֶהוּ: 'וְהַעֲמִידוּ תְּלִמִּידִים הַרְבֵּה' כִּי נְשׂוּכָה לְהַשִּׁיגָה כְּזוֹ, לְהָאִיר בְּגִדוּלִים וְקִטְנִים וְכוּ' כַּנ"ל, בְּזֵדָאֵי יַעֲמִיד תְּלִמִּידִים הַרְבֵּה, כִּי בְּלִם צָרִיכִים אֵלָיו, כִּי יֵשׁ לוֹ כֹּחַ לְלַמֵּד עִם בְּלִם כַּנ"ל:

כמ"ש הרש"י שם, תלמידים הרבה, הן בצעירותו הן בזקנותו, שני סוגי מוחין, כך יוכל לקרב הרבה תלמידים,

דרכי נועם
